

Martinus Center Klint

VÄRLDEN AKTUELLT
2019

DEN ANDRA SIDAN AV LIVET

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk.

Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.

Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk.

DEN ANDRA SIDAN AV LIVET

Vår medvetna förståelse av världen är för de flesta begränsad till den fysiska sidan av livet. Den andliga vetenskapen hävdar, att den för oss osynliga psykiska sidan är den primära sidan, som organiserar och upprätthåller den fysiska världen. Den är bland annat närvarande som en elektrisk kraftkälla bakom allt levande. När vi talar om "den andra sidan" menar vi ofta döden. Martinus menar att sömnen är dödens lillebror och att vi med hjälp av vårt nattmedvetande kan besöka "den andra sidan".

I vår tid ser vi ett accelererande uppvaknande av förståelsen av hur allt liv på jorden hänger samman. Tack vare ekonomiska kriser och miljöförrorening vaknar förståelsen av att se till helheten och till allt livs förbundenhet.

Vi träffas varje dag i föredragssalen kl. 11, där vi ser videofilmerna som beskrivs nedan. Därefter fortsätter vi i grupperna, där vi talar om videofilmens ämnen, sedda i ett kosmiskt perspektiv mot bakgrund av texterna i detta kompendium.

LÄSPLAN

MÅNDAG.....	3
Ett elektriskt universum	
TISDAG.....	9
Sanningen om sömnen	
ONSDAG	15
Jag ser döda människor: Drömmar och visioner hos döende	
TORSDAG.....	21
Fattigdom är inte en brist på karaktär, det är en brist på pengar	
FREDAG	27
Greta och snömannen	

Till varje dag läses utvalda texter som har valts ut för att sätta in filmerna i ett kosmiskt perspektiv. Därutöver finns det frågor, som syftar till att inspirera och väcka till eftertanke och en djupare förståelse i gruppsamtalen. Frågorna är därför oftast öppna och har inga färdiga svar.

Måndag

Ett elektriskt universum

Presentation: Engelskt tal och svensk text. 16 min.

Dr Michael Clarage är aktiv i ett oberoende forskningsinstitut i USA, Ronin Institute. Hans forskningsområde är rymden och att försöka förstå elektricitetens roll i samspelet mellan solar och planeter. Han menar att kommunikationen och samspelet mellan dessa himlakroppar liknar vad man ser inom biologin när man t.ex. studerar vad som sker inne i människans celler. Han menar därför att det är livsfunktioner man studerar i rymdforskningen.

Texter från Tredje testamentet:

De kosmiska krafterna bakom världsåterlösningen – Artiklar 1945–1972 – st. 40.1–40.10, 40.15 (3)

DE KOSMISKA KRAFTERNA BAKOM VÄRLDSÅTERLÖSNINGEN

St. 40.1 *Världsåterlösare*

I mänsklighetens historia lyser stora namn, vilkas gudomliga glans efter årtusendens förlopp ännu i dag strålar. Ja, en del lyser till och med så starkt att de var för sig alltså är andliga ledstjärnor för miljontals människor. Upphoven till dessa ännu så starkt lysande namn känner vi som Buddha, Kristus och Muhammed. Det är det andliga ljus som uppenbarades genom dessa väsen, som utgör grunden för de stora världsreligionerna: "buddismen", "kristendomen" och "islam". Före dessa lysande väsen, som vi känner under begreppet "världsåterlösare", har det funnits andra lysande eller vägledande väsen för mänskligheten. Genom sådana väsens kosmiska vägledning och ledning i moral och uppträdande är mänskligheten garanterad det stora målet att bli som Guds avbild, skapad till att vara lik honom.

St. 40.2 *Världsåterlösningens kosmiska impulser*

För många människor är världsåterlösningen och världsåterlösarna ett mysterium. Vi ska här dra slöjan åt sidan och visa världsåterlösningen och dess utövare som identiska med

en kosmisk, organisk försyn, som bortom den fysiska världen övervakar, styr och leder väsendenas förvandling från djur till mänskliga. Lika länge som jordens mänsklighet har funnits till, har dess mentalitet och uppträdande letts och formats av denna i form av världsåterlösningen uppenbarade Försyn. Denna Försyn upprätthålls och bärs av en kraft som strömmar in i vårt mellankosmos utifrån. Den har alltså inte sin rot eller sitt verkliga ursprung inom vårt mellankosmos. Dess upphov kan därför inte vara någon jordisk människa eller något annat väsen inom den nämnda mellankosmiska fysiska och andliga världen. Kraften bakom denna Försyn eller världsåterlösningen verkar såsom kosmiska eller andliga impulser som i makrokosmiska format genomströmmar mänskligheten.

St. 40.3 *Planeten jorden som levande makroväsen för mikroväsen*

Då de ovannämnda impulserna är av makrokosmisk art, kan de endast ha ett makrokosmiskt väsen som upphov. Och då vi har fått jordklotets fysiska och andliga kropp till livsrum eller tillvaroplan, kan endast jordklotet vara direkt upphov till de nämnda makrokosmiska impulserna. För att förstå världsåterlösningens impulser måste vi här lära oss

inse att jordklotet är ett levande väsen, i vars fysiska och andliga område de jordiska människorna och andra jordiska levande väsen befinner sig som mikroväsen. Jorden är alltså vårt makroväsen. Dess organism är vårt livsområde, liksom vår organism är livsområde för våra mikroväsen: organ, celler, molekyler osv. – Det är inte svårt att se att jorden inte utgör en livlös massa eller en död materia. Det finns inom dess område inte en enda liten plats, ja, ens så liten som en synålspets, där det inte förekommer rörelse. Till och med klippor och sten är underkastade förvandling och avslöjar alltså också rörelse. Rörelse är livets främsta kännetecken. Jordens materier och rörelser är ytterst logiskt organiserade. Ser vi på själva jordens samlade struktur och framträdande, avslöjar den sig som ett levande väsen. Genom vattenavdunstningen och lufthavet sker dess andning. Vattnet är dess blod. Dess näring är själva solstoffet som strålar in på jorden dygnet runt och upprätthåller dess organiska liv. Hur skulle det se ut om solen inte fanns? Jorden skulle vara en mörk och död värld, den skulle vara ett lik. Men jorden är inte ett lik. Den är en strålande och fullkomlig organism för ett levande väsen, samtidigt som den är en motsvarande fullkomlig makroorganism för myriader mikroväsen: människor och djur samt växt- och minerallivsformer.

St. 40.4 *Jordens medvetande som dess mikroväsens andliga värld*

Jordklotet har inte bara en fysisk organism som är boning för dess i fysisk materia inkarnerade mikroväsen. Det har också en andlig organism liksom alla andra levande väsen. Denna andliga organism utgör dess medvetande. Genom det utlöses dess växelverkan eller korrespondens med andra planeter, såväl inom som utanför vårt solsystem. Samtidigt är detta medvetande eller denna andliga organism boning för dess mikroväsen i deras diskarnerade eller andliga tillstånd. Jordklotets medvetande och själsliga struktur, som utgör dess andliga organism eller kropp, är således jordmännisklighetens andliga värld. Vad gäller dess liv i det mellankosmos som det självt tillhör och i vilket det har sin dagsmedvetna manifestation, kan detta i viss mån upplevas och inses genom de förhållanden och livsbetingelser som kommer till uttryck i dess fysiska organism, vilken är

människlighetens fysiska värld. Som fysisk organism är den av en helt annan struktur än den jordmänniska organismen. Medan den jordmänniska, fysiska organismen är avsedd som redskap för en helt fysisk aktivitet, är jordklotsväsendets fysiska organism, alltså det fysiska klotet, endast avsedd som redskap för en mindre fysisk aktivitet. I jordklotsväsendets eget mellankosmos har det redan nått fram till den begynnande upplevelsen av "den stora födelsen". Dess organism är därför en värld som är under förberedelse till att bli skådeplatsen för det totalt fullkomliga människoriket, bli hemvisten för mikroväsen som blivit människor som Guds avbild, blivit lika honom. Och det är denna jordklotsväsendets begynnande stora kosmiska upplevelse som kastar sina reflexverkningar eller andliga impulser in i jordmännisklighetens medvetandeskapelse och uppträdande.

St. 40.5 *Jordklotets tankeutbyte, andliga område och mikroväsendena*

Jordens aktivitet är i övervägande grad av andlig eller kosmisk art. Jordklotet är förenat med andra planeter eller världar genom ömsesidiga makrokosmiska tankeimpulser. Dessa bildar ett stort, verksamt område av strålar och vågor omkring det fysiska klotet. Bakom detta område finns jordens kosmiska organstruktur, dess övermedvetande och undermedvetande, dess grundenergiorgan som utgör dess medvetandeområde, dess andliga och fysiska kropp. Dessa båda kroppar utgör alltså vår andliga respektive fysiska värld. I den andliga världens grundenergisfärer har jordens diskarnerade väsen sin andliga hemvist. Härifrån föds de in i den fysiska världen, och hit återvänder de vid den fysiska dödens inträde. De är var för sig särskilt knutna till den sfär vars grundenergikombination de är utvecklade till att vara mest i kontakt med. Dessa andliga sfärer utgör mineralrikets andliga område, växtrikets andliga område, djurrikets andliga område och den ännu inte färdiga människans andliga område. Sedan kommer det färdiga människoriket, men det finns ännu inte inom jordens organism. Men eftersom jorden är i färd med att uppleva den stora födelsen, kommer den att bli boning eller makrokosmos för färdiga människor när denna födelse är fullbordad, det vill säga om cirka tretusen år. De följande andliga sfärerna, visdomsriket och

den gudomliga världen, är inte heller färdiga världar i jordens andliga kropp. De kan ju bli färdiga världar endast allteftersom makroväsendet, alltså jordklotet, får sin kärleksförmåga, sin intelligens och intuition färdigutvecklade. Till dess kan de endast utgöra latent företeelser. Men de åstadkommer dock att jorden kan ta emot intellektuella och intuitiva impulser från sina högre utvecklade klotmedväsen, och det är på denna princip som hela världsåterlösningen grundar sig.

In i dessa ännu ej färdiga andliga riken, människoriket, visdomsriket och den gudomliga världen i jordklotsväsendet, är det till en viss grad möjligt att färdiga människor, färdiga visdomsväsen respektive färdiga intuitionsväsen från jordklotsväsendets högre utvecklade klotmedväsens andliga organismer kan inkarnera. Dessa väsen från högre världar inkarnerar dock endast undantagsvis i fysisk materia och förblir därför i jordens andliga sfärer eller riken, som de tillfälligt överförs till. Dessa högre andliga väsen, som överförs till jordens andliga värld, kan inte undgå att vara en befruktning i högre andlighet och kultur. Utan denna befruktning skulle utveckling eller en förändring från ett lägre medvetandetillstånd till ett högre vara omöjlig. Dessa från en högre andlig värld till jordmännisklighetens andliga värld överförda kosmiskt medvetna eller färdiga människor som Guds avbild, lika honom, bildar här ett permanent kosmiskt samhälle. Detta utgör det högsta organet för direkt medvetandemässig växelverkan mellan Gud och jordens mänsklighet. Det är detta organ som leder världsåterlösningen. Det är detta organ som styr och leder hela mänsklighetens religiösa liv. Det står bakom alla sekter och samfund. Det står bakom all kulturskapelse, konst och vetenskap. Det står bakom såväl ljuset som mörkret och leder allt enligt dess gudomliga bestämmelse. Det står bakom den nuvarande kulturförändringen och den begynnande nya världsåterlösningsepoken. Det är Guds allt överstrålade uppenbarelse som en allvis, allsmäktig och oändligt kärleksfull Försyn. Det är denna Försyn som alla böner riktas till, alltifrån djurens ångestskrin till Kristi bön på korset. Och alla böner hörs av denna Försyn. Men den kan inte befria människorna från deras mörka karma, den är nödvändig för humanitetens eller kärlekens utveckling. Den kan dock fylla det nödställda väsendet med så

mycket andlig kraft och ljus att dess allmänbefinnande eller humör kan upprätthållas nästan oberört under mörka karmakriser. Den kan vägleda och hjälpa människorna i allt som rör deras dagliga liv. Denna gudomliga Försyn består alltså av många väsen, vilka alla framträder som Guds avbild. Det är inte väsen som ska tilltalas som ordenspersoner eller personer av rang. De ska tvärtom vara namnlösa för att inte bli centrum för tillbedjan i stället för Gudomen. De utgör endast Guds manifestations- och upplevelseredskap gentemot människorna, inte Gudomen själv. Därför måste bönen till Gud formas och ställas direkt till detta världsalltets gudomliga upphov, som här har ett anpassat organ och sinnen för direkt tankeutbyte med den jordiska människan.

St. 40.6 Skillnaden i makroväsendets och mikroväsendets tids- och rumsperspektiv och dess verkningar

Liksom själva jordklotet utgör en organism av makrokosmiskt eller jättelikt format i förhållande till sina mikroväsens organismer, så blir dess tanke- och medvetandeliv naturligtvis också av ett makrokosmiskt eller jättelikt format. Då jordklotets organism är av ett format som är miljontals gånger större än människans organism, och då dess livstid likaså är miljontals gånger längre än en jordmänniskas fysiska liv, blir en tanke hos ett väsen av jordklotets format i förhållande till en människas tanke naturligtvis också av jättelikt format eller i ett makrokosmiskt perspektiv. Vi ser här att makroväsendets förnimmelse av rum och tid alltså är av ett helt annat format än mikroväsendets. Medan makroväsendet, i detta fall jordklotet, upplever ett fysiskt liv, upplever mikroväsendet, vilket här betyder människan, miljontals fysiska jordeliv. Ett mikroväsen och ett makroväsen är således absolut förhindrade från att kunna utbyta tankar eller tala med varandra. Därför kan människan inte heller vare sig förnimma eller uppleva vad jordklotets tankeutbyte med ett annat klotväsen går ut på eller själv föra ett samtal med jordklotet. Hennes fysiska livstid är så kort att hon skulle dö och återfödast flera gånger innan jordklotsväsendet riktigt hade kommit i gång med ett sådant samtal. Det är därför inte så märkligt att människorna inte uppfattar planeter och världar, solar och vintergator som levande väsens organismer, eller

att stjärnorna på den mörka natthimlen är lysande organ för gigantväsens manifestation och upplevelse av livet.

St. 40.7 *Stjärnornas tal*

Genom nattens mörker lyser och strålar oss således till mötes från gigantväsens lysande kroppar det eviga ljus som uppenbaras för oss som allmakten, allvisdomen och den oändliga kärleken, som uteslutande kan vara ett enda allt överstrålade väsens medvetande och liv. Detta absolut allt överstrålade väsen, det väsen i förhållande till vilket det därför inte kan finns något väsen ovanför, vid sidan om eller under och inte heller innanför eller utanför, eftersom det i sig självt utgör allt som över huvud taget existerar, kan endast vara den allt överstrålade eviga Gudomen. Vi möter således här det väsen som människorna alltifrån sin första späda början under många olika former av uppfattningar och tillbedjan har dyrkat som sin fasta punkt eller grunden för sin livsuppfattning, sin moral och sitt uppträdande, förda och ledda av världsåterlösningen. Att se på stjärnorna i den mörka världsrymden är att se på Guds arbetande organ, det är att se makrokosmos befolkat med levande väsen. Det är att se vår egen lilla värld innesluten i Guds organism. Att vara innesluten i Guds organism är detsamma som att vara under Guds beskydd.

St. 40.8 *Makroväsendets refleximpulser i sin organisms mikrovärld*

Som vi tidigare har påpekat, är människorna mikroväsen i jordklotsväsendets organism. Och genom denna organism går det andliga impulser från det nämnda väsendets tankeutbyte med sina klotmedväsen. Det är sådana impulser som ligger till grund för de stora världsreligionerna och de olika kulturer som har fötts, blomstrat och åter upplösts och följts av andra kulturskapande medvetandeimpulser. På samma sätt går det andliga impulser genom vår egen fysiska kropp till mikroväsendena i denna kropp från vårt tankeutbyte eller samtal med andra människor. Om detta tankeutbyte är ett vredesutbrott mot vår nästa, sänder det refleximpulser genom vår organism av samma mörka energi som är av dräpande natur för mikroväsendena. Om en människa upplever många besvikelser och svårigheter, skapar detta också mörker i väsendets sinnelag och tankeimpul-

ser, vilka genomströmmar dess organism och här kan skapa nervsammanbrott, magsår och den åtföljande försvagningen. – Sorg, melankoli och livsleda i sinnelaget sänder också refleximpulser genom organismen och skapar här försvagning, trötthet och ökad mottaglighet för sjukdomar. Om ett väsen upplever något mycket uppmuntrande och glädjebefordrande, sänder denna energi också reflexverknningar genom organismen. Dessa är utomordentligt hälso- och livgivande. Ett mycket sunt skratt kastar en väldigt sund och livgivande impuls genom organismen. Om en människa ägnar sig åt ett för sitt sinnelag mycket glädjande intresse- eller skaparobjekt, kastar detta också hälsofrämjande eller livgivande impulser genom hennes organism. På så vis sänder varje tanke- eller sinnelagsimpuls, som går genom väsendets mentalitet, uppbyggande eller nedbrytande impulser genom väsendets organism alltefter det tanke- eller sinnestillstånd det befinner sig i.

St. 40.9 *Makroväsendets och mikroväsendets livsbetingelse för varandra*

Men ett levande väsens organism är inte till enbart för sitt upphov. Den finns också för att vara boning eller livsrum för mikroväsen: organ, celler, molekyler och ännu mindre väsen. Att dessa mikroväsen inte kan vara oberörda av makroväsendets tanke- eller sinnelagsimpulsers genomströmning av organismen, som ju är deras livsrum eller tillvaroplan, är självklart. De normala mikroväsendena i organismen är ju livsbetingelser för dennas fortbestånd. Det är därför klart att de mörka och onda tanke- och sinnelagsimpulsernas genomströmning av organismen är förödande för dess mikroväsens livsbetingelser. Och när dessa små väsens liv och välbefinnande fördärvas, kan de inte utföra den uppgift i vidmakthållandet av organismen som denna betingas av, och därmed uppstår det tillstånd i organismen som makroväsendet eller organismens upphov upplever som sjukdom. På samma sätt uppstår naturligtvis hälsa, livskraft och välbefinnande i organismen, när den genomströmmas av refleximpulser från makroväsendets ljusa och lyckliga tankeutbyten med andra väsen. Då också jordklotet är en organism för ett levande väsen, strömmar det likaså genom denna organism ljusa och mörka refleximpulser

från dess upphovs tankeutbyte med sina klotmedväsen. Att vi inte ser detta tankeutbyte med andra planeter, beror ju som sagt endast på att det sker i ett makrokosmiskt perspektiv, som är miljontals gånger större än det förnimmelseperspektiv som är normalt för oss. Men även om vi inte kan lyssna på eller se dessa jordklotets tankeutbyten med andra planeter eller världar, är vi absolut inte förhindrade att kunna uppleva de reflexverknings som dessa tankeutbyten sänder in över människorna, som ju är mikroväsen i jordklotsväsendets eller vårt makroväsens organism.

St. 40.10 *De makrokosmiska refleximpulserna och grundenergierna*

Att vi har intresse av dessa kosmiska impulser från jordklotet eller vårt makroväsen, beror på den utomordentligt stora betydelse de har haft och alltjämt har för mänsklighetens utveckling. Vi ser att denna utveckling och den åtföljande religiositeten och kulturskapelsen, som tidigare nämnts, letts och styrts av dessa impulser alltifrån väsendenas späda begynnelse i riktning mot att bli människor. Dessa impulser har inte formats som någon medveten tankeöverföring mellan makroväsendet och dess mikroväsen, vilket ju skulle vara totalt omöjligt på grund av den enormt stora skillnaden i förnimmelseperspektivet hos dessa båda parter. Men det hindrar inte att dessa impulser kan konstateras som olika kombinationer av de sex medvetandeenergi vi känner som de kosmiska grundenergierna. Det är ju av dessa grundenergiernas kombinationer som allt medvetande skapas. Genom att följa mänsklighetens utveckling från dess späda början och framåt, kan vi rent av konstatera vilka grundenergi som makroväsendets refleximpulser gentemot människorna på deras olika utvecklingssteg varit kombinationer av. De är refleximpulser av makroväsendets dagsmedvetna tankeutbyten med sina klotmedväsen i deras gemensamma mellankosmos. Och då dessa impulser liksom all annan medvetandefunktion endast kan utformas och finnas till som kombinationer av de sex grundenergierna, är det inte så märkligt att refleximpulserna från makroväsendets medvetande- eller tankeutbyten med sina mellankosmiska medväsen utgör samma grundenergikombinationer.

St. 40.15 *Världsåterlösningssepok nr 4*

Vi har nu nått fram till 1900-talet, som kommer att bli en milstolpe i mänsklighetens religiösa historia. Mycket starka kosmiska makrorefleximpulser genomtränger mänskligheten och har redan åstadkommit en stor förvandling i dess mentalitet. Då vårt makroväsen jordklotet är inne i en begynnande upplevelse av den stora födelsen, är det inte så märkligt att det befinner sig i stor tankeaktivitet eller tankeutbyten med sina klotmedväsen i sitt eget mellankosmos. Dessa höga tankeutbyten med likasinnade klotväsen utgör i särskild grad grundenergikombinationer av intelligens och känsla, som i viss utsträckning genom klotets dubbelpolighet framträder som intellektualiserad känsla, vilken åter är detsamma som ren kärlek. Men denna makrorefleximpuls innehåller mycket intuitionsenergi. Eftersom det finns åtskilliga människor inom jordens mänsklighet som är så långt framskridna i utvecklingen att de direkt kan ta emot svaga intuitiva impulser från makrorefleximpulsen, har detta gett utslag i en mycket stark, forcerad utveckling i materiellt uppfinnande och materiellt skapande. Men då dessa väsen inte har varit så långt framskridna i human riktning att de har kunnat ta emot intuitiva upplysningar på det rent andliga eller kosmiska området, och då de samtidigt genom en utvecklad intelligens inte längre kunde tro på kristendomen, blev de materialister och utan någon verklig gudsuppfattning. Dessa väsen befordrade ett utomordentligt stort materialistiskt skapande. Och då det i stor utsträckning byggdes skolor och läroanstalter för utveckling av denna materialistiska kunskap och skaparförmåga, har en stor del av jordens människor blivit materialister och gudlösa.

Mänskligheten blev på sagolikt kort tid utrustad med ett hav av materiella tillgångar. Maskiner alltifrån grävmaskiner till elektronhjärnor är i dag självklara. Men nya och mer sagolika uppfinningar är på väg, apparater och elektriska företeelser som människorna i dag nästan omöjligt kan föreställa sig kommer att utvecklas och bli självklara. Fabriker som kan skapa fabriker och maskiner som kan skapa maskiner, vilka genom sinnrika, kombinerade automatstrukturer endast behöver en nästan mikroskopisk grad av mänsklig betjäning eller tillsyn, kommer också att bli vanliga.

När den nya makrorefleximpulsen på så sätt befördrar människornas utveckling till genier i materiellt skapande, ingår detta också som ett oundgängligt led i den gudomliga skapelseplanen. Människorna kan inte bli fullkomliga förrän de har upplevt mörkret så mycket, att de av den mörka karma eller det lidandetillstånd som blir följden av det, har fått sin humana förmåga så utvecklad att de blivit helt kärleksfulla mot sin nästa. [...]

Skrivet som artikel till årstidskriften Kosmos 1966.

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Michael Clarage beskriver det interstellära mediet som ett elektriskt kommunikationsfält. Hur beskriver Martinus "tomrummet" mellan alla planeter och solar?

2. Hur ser Martinus på sambandet mellan elektricitet och medvetande?
3. Martinus beskriver hur världsåterlösningen sänder en kraft genom impulser utifrån makrokosmos till oss i mellankosmos. Vad kan dessa impulser innehålla och på vilket sätt kan de påverka mänskligheten?
4. Varför kan vi människor inte direkt uppfatta jordklotets tal eller kommunikation?
5. I den kosmiska världsbilden är allt liv och organiska livsfunktioner. Samtala omkring hur vi kan uppfatta olika organiska funktioner hos jordklotet. Och att se paralleller i vår egen organism.

Tisdag

Sanningen om sömnen

Presentation: Engelskt tal och svensk text. 33 min.

En dokumentärfilm med Dr. Mosley.

Vi tillhör några av de länder i världen med flest människor med sömnproblem. I *Sanningen om sömnen*, utforskar Dr. Michael Mosley, som själv lider av insomni, vad som händer, om vi inte får tillräckligt med sömn och påvisar några överraskande lösningar för att hjälpa oss att sova bättre.

Texter från Tredje testamentet:

Livets Bog, del 2 – st. 337–338, 343–344 (9)

Bisättning – kap. 53–56, 99 (11)

Nattmedvetandet och paradiset – Artiklar 1945–1972 – st. 43.5 (13)

LIVETS BOG, DEL 2

St. 337 Sömnens och dess natur

Men då nerverna är "ledningar" för individens själsliga eller andliga krafter, d.v.s. tankeenergi, och då dessa "ledningar" således genom en hel dags upplevelser eller medvetenhetsfunktioner blivit slitna eller mer eller mindre söndertrasade, så blir de alltmer obrukbara som "strömledare" eller bärare av medvetenhetsfunktionen, och individen råkar därför i motsvarande grad in i ett tillstånd, där han måste kämpa för att behålla medvetandet. Ett sådant tillstånd kallar vi "sömnighet". Men till sist blir "tröttheten" eller sönderslitningen i nerverna så dominerande, att individen inte alls kan hålla sig vaken längre. Han glider då över i det "medvetlösa" tillstånd som vi kallar "sömn". Under detta tillstånd förekommer ingen tankefunktion i den fysiska hjärnan, och följaktligen inte heller någon "strömföring" genom de fysiska nerverna. Och när "strömföringen" upphör, avbryts också slitaget på hjärna och nerver. Dessa börjar då läkas. De söndertrasade nerverna repareras. De mikroskopiska risporerna och såren försvinner. Och inom loppet

av några få timmar är reparationen utförd. Därmed kan individens tankefunktion åter träda i tjänst. De andliga krafterna eller energierna ledes på nytt in i det fysiska nervsystemet, och medvetenhetsfunktionen kommer åter i gång. Vi säger om individen i en sådan situation, att han "vaknar". Och med uppvaknandet börjar hans dagsmedvetna upplevelse av den fysiska tillvaron att göra sig gällande. Den fysiska tillvaron framträder alltså i två variationer, nämligen som ett "vaknet" och ett "sovande" tillstånd. Medan den "vakna" delen av vår fysiska tillvaro är knuten till ljuset eller dagen, är den "sovande" delen av samma tillvaro knuten till mörkret eller natten. Och det är naturligtvis i anslutning härtill som de två tillstånden kallas "dagsmedvetande" respektive "nattmedvetande".

Det är enbart för att kunna hålla den fysiska kroppen vid makt som de jordiska väsendena måste uppleva sin tillvaro som ett "vaknet" och ett "sovande" tillstånd. Vilan kan endast bli absolut fullständig vid ett totalt upphörande av själva "vakenmedvetenhetsfunktionerna". Den bärande energin för dessa funktioner är ju, för de jordiska människornas vidkommande, "tyngdenergin" eller "explosionsenergin", alltså den energi som

åstadkommer det största slitaget på nervsystemet och därför kräver motsvarande största sovstillstånd för nervsystemets läkning efter slitaget eller sönderslitningen. De jordiska väsendena är alltså de väsen i tillvaron som kräver det längsta sovstillståndet eller befinner sig i det största "nattmedvetenhetstillståndet". *Men efter hand som väsendena utvecklas och alltmer kommer att använda högre energier, d.v.s. energier som utgör kontraster till tyngdenergin, blir sönderslitningen i nerverna mindre och mindre. Detta åter betyder, att det blir allt mindre att reparera. Och sömnen måste därför också bli i motsvarande grad mindre. Men därvid kommer väsendenas dagsmedvetande i samma grad att växa och kommer en gång att nästan upphäva nattmedvetandet, så att detta därefter blir av helt latent natur.* Och individens tillvaro är då av ett helt annat slag än den nuvarande.

Men så länge väsendet ännu befinner sig i djurriket och måste använda den sönderslitande energin i ett delvis obehärskat tillstånd, betingas dess tillvaro och välfärd av ett tämligen omfattande nattmedvetande, för att skadorna skall kunna repareras.

St. 338 *Drömmar avslöjar två former av "vakentillstånd". Individens framträder i två världar*

Vad är då nattmedvetandet? – Är det något annat och mera än blott och bart ett vilotillstånd? – Enligt den vanliga jordiska människans uppfattning är det inte något annat eller mera, beroende på att hon inte har förmåga att tillägna sig något speciellt självupplevt vetande därom. Hon är blott i stånd att se nattmedvetandet som ett vilotillstånd. I hennes medvetande framstår det rätt och slätt som ett "medvetlös" tillstånd, eftersom hon normalt inte kan erinra sig några som helst upplevda detaljer från detta tillstånd. Dock kan det hända, att hon, när hon vaknar upp ur sömnen, har liksom en förnimmelse av att ha upplevt något. Ja, upplevelserna kan till och med framstå mycket klara och tydliga i minnet, även om de i de flesta fall är ologiska. Sådana upplevelser är kända under begreppet "drömmar". "Drömmar" är alltså verkliga tankereaktioner i individens medvetande. Men då tankereaktioner är detsamma som "upplevelser", blir "drömmar" identiska med realistiska upplevelser. [...]

[...] Här avslöjas ett mera frigjort tillstånd än

det som det jordiska väsendet är underkastat i sin upplevelse genom den fysiska kroppen. Här kan man t.ex. uppleva, att man "svävar" fram genom rymden, liksom man ibland på sin tanke befällning kan uppleva en rent "kroppslig" förvandling. Allt efter sin viljeställning kan man uppleva sig själv som barn, som ung eller som gammal. Man är heller inte bunden vid ort och ställe på samma sätt som i den fysiska upplevelseformen. Det är alltså många upplevelser där som är helt olika upplevelserna i den vakna fysiska tillvaron.

Drömmen gör det sålunda till faktum, att det existerar en helt annan upplevelseform än den fysiska – och därmed en helt annan värld än den rent materiella. Det jordiska väsendet lever alltså i två världar.

St. 343 *Varför drömtillståndet är abnormt*

När nu drömtillståndet är ett abnormt tillstånd, vad är då orsaken till dess existens? – Ja, för att kunna förstå detta, måste vi gå tillbaka till det vi kallar "sömnen". "Sömnen" är ju det vilotillstånd som den fysiska kroppen försättes i, för att det fysiska nervsystemets slitage eller sönderslitning i mikrovärlden – tröttheten – skall kunna botas. Men för att reparationen skall kunna äga rum, måste ju nervsystemet frigöras från de krafter som är slitagets orsak. Då dessa krafter utlöses av den jordiska människans tankefunktion eller sinnestillstånd i det vakna fysiska dagsmedvetandet, måste denna tankefunktion fås att upphöra inom detta dagsmedvetande. Detta kan endast ske genom att nämnda funktion överflyttas på en helt annan manifestationskropp än den fysiska. Och vi vet ju redan, att det levande väsendet har fem manifestationskroppar utom den fysiska, vilken är nummer två i raden. För den jordiska människans vidkommande betyder sömnen alltså en överflyttning av dagsmedvetandet från kropp nummer två (den fysiska kroppen) till kropp nummer tre (känslökroppen).[...]

[...] Det är alltså detta bortförande och återförande av dagsmedvetandet som åstadkommer växlingen mellan jagets fysiska aktivitet och dess sömn.

För att dagsmedvetandet normalt skall kunna överföras från den fysiska kroppen till känslökroppen, måste först och främst tröttheten infinna sig. Är inte den där, då finns det inget behov av sömn. Men det är inte alltid, som tröttheten ensam räcker till för att fram-

kalla sömn. Som regel är det dessutom ett huvudvillkor, att det råder fysisk ro eller stillhet. Är även detta villkor uppfyllt, när den trötta men friska individen vill sova, då infin- ner sig sömnen snabbt. Och den kommer då att ha sitt normala förlopp, för såvitt den inte blir avbruten genom väckarur eller andra onaturliga väckningsanordningar. Individen vaknar inte förrän tröttheten försvunnit, vil- ket alltså vill säga att skadorna i mikrovärlden reparerats och han är "utsövd". Under en sådan normal och ostörd sömn och ett nor- malt uppvaknande har individen inga dröm- förnimmelser. Han har inga som helst min- nen av upplevelser under sömnen. Hans intryck av sömnen är, att den varit en absolut vila eller ett djupt medvetlös tillstånd, fritt från varje tankefunktion, och från detta till- stånd har han vaknat upp med en förnim- melse av stort kroppsligt välbefinnande och med förnyad stark arbetslust.

Men det är inte alltid som sömnen infin- ner sig så lätt eller blir så vederkvickande. Det finns mycket som kan motarbeta sömnen. Bland annat är starkt buller ett verksamt medel att hålla en person vaken. Likaså kan fysiska smärtor och sjukdomar med stark feber vara svåra hinder för en normal sömn, liksom själsliga lidanden, vilka nästan alltid förorsakar sömnlösa nätter.

ST. 344 *Drömmar är ödelagt bevismaterial för en högre världens existens*

I sådana fall, då sömnen av en eller annan anledning blir störd och individen därvid ständigt "väckt", blir alltså dagsmedvetandet på ett alltför onaturligt sätt överflyttat från den ena kroppen till den andra. Överflyttningen sker alltför plötsligt eller hastigt. Varken den fysiska kroppen eller känslokroppen hinner riktigt komma till ro. Och individens "vakentillstånd" i en sådan situation blir därför ett slags mellanting mellan hans vakna dagsmedvetande och "vakentillståndet" i nattmedvetandet, Som följd härav uppstår minnesförskjutningar, på så vis att minnen från upplevelser i nattmedvetandets "vakentillstånd" blandar sig med minnen från upplevelser i dagsmedvetandets "vakentillstånd". Och det samlade intrycket från en sådan natt blir alltså en kaosliknande blandning av minnen från de två formerna av "vakentillstånd", Detta intryck kan varken vara rent fysiskt eller rent själsligt, liksom individen inte heller kan skilja de

fysiska och de själsliga minnena från varan- dra. Det är ett sådant bastardartat medveten- hetstillstånd som ligger till grund för allt som hör till begreppet "drömmar". Och det är givet, att drömmarna därför i förhållande till den helt vakna, normala upplevelseformen i dags- medvetandet kommer att framstå som något överkligt, något icke handgripligt, något som saknar varje spår av plan eller mening. Och upplevelser som visar sig vara plan- eller meningslösa kan aldrig bli någon grund för ett levande väsens kulturskapande. Detta är orsaken till att drömmarna inte är av någon betydelse i den jordiska människans ska- pande. Men för den utvecklade forskaren har allting sin betydelse. Och därför har vi inte kunnat undgå att uppehålla oss vid dröm- marnas natur. Och vi har då mitt i drömmar- nas överflöd av mentalt avfall funnit de guld- korn som i form av "fjärrskådning i rum och tid" är orubbliga bevis för en själslig upplevel- seform och tillvaro, liksom vi funnit, att natt- medvetandet för jaget är uttryck för något helt annat och mera än blott och bart fysisk sömn. Genom analysen av drömmarna har vi funnit, att det också existerar en "vakentillvaro" med sinnesupplevelser som är oavhängiga av den fysiska kroppen och de till denna knutna sin- nena. Drömmarna är sålunda ljusglimtar från en annan värld, vilka förirrat sig in i det jor- diska väsendets dagsmedvetna tillstånd. [...]

BISÄTTNING

53. KAP. *Sömnens natur och betydelse för väsendets fysiska tillvaro*

[...] Då sömnen som vi sett utgör en sorts tillfrisknande, förbättring och reparation av de små skador eller brott på tanke- och nerv- systemen som tankeprocessens "elektriska ström" har vållat, blir det nu uppenbart vilken betydelsefull faktor sömnen är för varje indi- vid. Utan den skulle en fysisk tillvaro vara helt omöjlig.

Vid ett bestämt mått av tänkande och det- tas fortplantning genom hela organismen i form av ett motsvarande kroppsligt arbete uppstår, som tidigare nämnt, mikroskopiskt små skador eller lemlästningar i nerverna, som ju utgör tankeprocessens "ledningsnät". Efter hand som dessa skador eller brott tilltar, blir nervernas strömförande egenskap i mot- svarande grad försvagad. Denna försvagning

är, som läsaren redan vet, liktydig med "trötthet". Efter hand som strömföringen blir försvagad, får strömmen en motsvarande lägre och lägre spänning. Men då strömmen just utgör individens förnimmelse av ifrågavarande tillvaroplans liv, rörelse och energi, kommer denna förnimmelse också att i motsvarande grad avta. Denna minskning av individens förmåga att förnimma livet upplever han som "sömnighet". När man är "sömnig", betyder det alltså att nerverna är "förslitna", att de mikroskopiska brotten och lemlästningarna har nått sin höjdpunkt och nu är så omfattande att de så att säga stänger av strömmen, varvid tankeavbrottet och därmed medvetlösheten eller sömnen i motsvarande grad naturligtvis måste göra sig gällande.

Under den i form av medvetlöshet eller sömn inträdande avspänningen av nerverna läks, helas och restaureras dessa. När denna läkningsprocess är klar, börjar strömföringen åter att komma i gång, vilket i sin tur betyder att individen "vaknar". Med förnyad kraft, styrka och välbefinnande upplever han åter livet, ser dagens ljus och förnimmer blodets värme i sina ådror.

54. KAP. När väsendet underminerar sin sömnförmåga

Men det är inte alltid som detta uppvaknande förnims som enbart välbefinnande. Ibland ledsagas det av svåra smärtor i alla lemmar, huvudvärk och allmän olust. Vad kan nu det bero på?

Ja, av det ovanstående inser läsaren lätt att man genom sitt förhållande till sömnen kan åstadkomma obotlig skada på sin organism och därmed ett motsvarande "attentat" mot sitt välbefinnande. *Om en människa inte respekterar sin trötthet eller sömnighet utan kämpar emot – vilket ju mycket ofta sker i sådana fall då hon använder den tid då hon borde sova till nattliga utsvävningar eller festande, och ändå skall passa sitt arbete dagen därpå, eller då en människa på grund av trötthet måste använda en onaturligt stor del av dygnet till arbete – då får hon alltför litet sömn. En sådan människa blir inte utsövd. Hon kommer inte i säng så tidigt att skadorna kan bli helt reparerade och nerverna helt läkta till den tidpunkt då hon åter tvingas stiga upp. Hon kan alltså inte vänta tills hon är utsövd och hennes uppvaknande sker av sig självt på ett naturligt sätt, utan har måst vänja sig vid*

ett ständigt onaturligt uppvaknande. Detta uppvaknande sker i de flesta fall med hjälp av "väckarklocka" eller genom en annan persons "påstötning". Men det onaturliga uppvaknandet kan också bli så vanemässigt att det kan äga rum helt av sig självt, vid en given tidpunkt, utan någon som helst yttre påverkan. Ett sådant tillstånd är endast uttryck för att individens sovförmåga redan är försvagad, är på retur. Sömnförmågan skall helst kunna garantera individen att hela hans sömnbehov tillgodoses i ett enda sträck, vilket alltså vill säga utan något som helst avbrott. Att vänja sig vid att vakna med konstlade medel är det samma som att öva våld mot sin sömnförmåga. Och detta "våld" – hur oskyldigt det än kan te sig – vare sig det sker med "väckarur" eller genom ett annat väsens vänliga "påstötning" – är i tusentals fall den första späda begynnelsen eller inledningen till det som senare i livet för många människor betyder "sömlösa nätter". Dessa människors "uppvakningsförmåga" har så småningom utvecklats mer och mer för att till slut bli så allt dominerande i medvetandet, att den för själ och kropp sundhetsbefordrande, styrke- och vilogivande naturliga "sömnförmågan" endast finns kvar som "ruiner" eller "brottstycken" av sitt ursprungliga tillstånd. Dessa människor kan nästan inte alls sova. Det är ju självklart att detta tillstånd, utan skickliga helande åtgärder, betyder nedbrytning och undergång för ifrågavarande väsens fysiska framträdande.

55. KAP. När väsendet får för litet sömn

När en människa vaknar innan hon är utsövd, är skadorna eller brotten i nerverna alltså inte helt reparerade eller läkta. När hon vid sitt uppvaknande och den därmed inträdda tankeprocessen på nytt sänder "ström" eller "magnetism" genom nerverna, kommer detta att betyda smärta eller värk här och där i kroppen, emedan nerverna på grund av sitt oläkta tillstånd är ömma, ja, nästan att betrakta som sår. Vid ett ständigt för tidigt uppvaknande blir dessa "sår" aldrig läkta. Men sår som aldrig blir läkta utan får lov att växa vidare blir lätt infekterade eller mottagliga för sjukdomar som kan sluta med en katastrof för individen – och så är det även med de överansträngda nerverna. *En ständig brist på vila eller sömn kommer oundvikligen att till sist få nerverna att bokstavligen framstå som "trasiga" eller "sönderslitna". Genom ett sådant*

”ledningsnät” kan ”tankemagnetismen” endast med svårighet befordras, vilket i sin tur medför en press på hjärnan och yttrar sig som huvudvärk varje gång individen försöker tänka eller arbeta med hjärnan. I de fall då blodet inte får full kvantitet magnetism och då denna dess sparsamt tilldelade magnetism inte kan vara av någon högre kvalitet som ”livskraft” betraktad, eftersom individen under föreliggande omständigheter inte kan befinna sig i något högt och lysande tankeklimat utan snarare rör sig i självanklagelsernas, samvetsförelägnisernas och melankolins mörka och dystra dimvärld, är det givet att individens hela organism snabbt är på väg mot svåra lidanden, mot sin egen domedag och undergång.

56. KAP. När väsendet får för mycket sömn

Men liksom en människa kan få för litet sömn kan hon också få för mycket. I så fall blir nerverna liksom ”förvuxna”. Förnyelsen blir onaturlig och nerverna därmed i motsvarande grad olämpliga som ledning för livskraften. Därvid uppstår ungefär samma symtom som vid för litet sömn, d.v.s. trötthet, smärta i lemmarna, huvudvärk och olustkänslor.

När det gäller hur mycket sömn en människa behöver, finns det inte någon för alla gemensam regel, eftersom det är mycket individuellt. Men man skall i alla fall ha så pass mycket, att man vaknar av sig själv på ett naturligt sätt. Om man så i anslutning härtill endast använder rena och ädla tankeklimat, kommer det naturliga uppvaknandet att åtföljas av en känsla av ett sådant välbefinnande och en sådan arbetslust, att varje tanke på att fortsätta vilan eller sängläget är högst otilltalande, varför man skyndsamt lämnar bädden för att med strålande humör och livsglädje gå den nya dagens upplevelser, skapelser och företeelser till mötes.

99. KAP. Varför världen är fylld av jämmer, sjukdom och lidande

Vi kommer alltså här tillbaka till detta att lidandet medverkar till att ge individerna den riktiga inställningen till livet, till sina medväsen, till mikrokosmos och makrokosmos. Det höjer kvaliteten på individens tankeenergi upp till en högre medvetandenivå. Och då det just är denna kvalitet – vilken vi genom denna bok gjort oss bekanta med – som bestämmer kvaliteten på individens blodelektrifiering

och därmed graden av organismens hälsa och hans egen lycka och välbefinnande, blir samma kvalitet därmed också den utlösande faktorn för de realiteter som är avgörande för om organismen ifråga skall vara ett ”universum” fyllt av harmoni, lycka och välbefinnande för de myriader av mikroväsen som naturenligt skall finna sina livsbetingelser i denna organism, eller om den skall vara ett ”universum” med en atmosfär fylld av disharmoni, ”krig”, ”katastrofer” och lemlästningar för dessa små väsen.

Vi har sett, att individen blott genom att kontinuerligt underlåta att ge organismen den nödvändiga sömnen bryter ned sina nerver, varvid blodelektrifieringen mer och mer försvåras, förminskas, och organismens funktioner i högsta grad försvagas, tappar sin förmåga att övervinna de realiteter som kan ödelägga organismen. Svåra sjukdomar och lidanden uppstår. När därtill kommer, att många människor genom att dessutom använda narkotiska medel samt genom onaturliga mat- och dryckesbegär tillför sin organism ämnen som inte endast är denna helt främmande utan också mer eller mindre utgör starkt ödeläggande giftämnen, är det inte svårt att förstå, varför världen är fylld av så mycket jämmer, sjukdom och lidande. Människorna har alltså inte lärt sig att tänka riktigt. Ett riktigt tankeliv är ju, som vi här har sett, huvudbetingelsen för en fullkomlig upplevelse av livet och därmed för uppnåendet av den högsta förnimmelsen av lycka och välbefinnande.

NATTMEDVETANDET OCH PARADISET

St. 43.5 Paradiset börjar upplevas mellan varje fysiskt jordeliv

Paradiset är alltså inte enbart ändamålet med Guds stora skapelseplan med människan, något hon ska uppleva först när hon blivit den färdiga människan som Guds avbild, blivit lik honom. Det är en glädjens livsupplevelse som hon ska ha tillgång till genom hela den fysiska livsupplevelseprocessen. Denna tillgång har det skapats möjlighet för varje gång väsendet befinner sig i den andliga världen mellan sina fysiska inkarnationer, och likaså varje gång det får sin normala nattsömn, helt oberoende av vilket steg i utvecklingen det än står på. Paradiset är alltid anpassat till det utveck-

lingssteg som väsendet i den givna situationen befinner sig på.

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Varför sover vi – fysiskt sett, andligt sett?
2. Varför negligerar många i vår kultur behovet av sömn?
3. Dela erfarenheter av vad som ger dig en god sömn.
4. Varför menar Martinus att när vi kommer ihåg drömmar är det ett tecken på en önskad sammanblandning av två världar?
5. Hur kan sömnen användas som en källa till kunskap och inspiration? Dela gärna egna exempel.
6. Dela ev. erfarenheter av att ha vaknat med intryck från en högre värld.

Onsdag

Jag ser döda människor: Drömmar och visioner hos döende

Presentation: Engelskt tal och svensk text. 17½ min.

Dr Christopher Kerr arbetar på ett hospice där han har gjort intervjuer med 1 400 döende patienter om deras drömmar och visioner. Mer än 80 % av de intervjuade berättade om drömmar och möten med deras nära döda anhöriga. Och de beskriver att dessa möten är mycket mer levande och verkliga än vanliga drömmar..

Texter från Tredje testamentet:

Genom dödens port – sömnen och döden – Kosmos nr 8/2012 – st. 6–10, 17 (15)

Läsaren frågar – Martinus svarar, två frågor – Kosmos nr 10/1983 – sid. 205 + 213 (17)

Bisättning – kap. 160 (18)

Vägen till paradiset – småbok – kap. 54 (19)

GENOM DÖDENS PORT – SÖMNNEN OCH DÖDEN *av Martinus*

St. 6. "Döden" är en sömn som varar något längre än den vanliga sömnen

Genom den process vi här i den fysiska världen kallar "döden" somnar man alltså även bort från den fysiska världens upplevelser, och denna "sömn" varar något längre än vad vi vanligen förstår med att sova. Men liksom det bara är den fysiska kroppen som ska vila när vi sover "den lilla sömnen", medan vårt medvetande är i aktivitet i den andliga världen, är det också bara vissa förmågor och talanger som vilar en tid medan vi är "döda" från den fysiska världen – till vilken vi ska vakna upp igen, men då i en helt ny fysisk kropp, varigenom vi får nya möjligheter och tillfällen att uppleva och skapa ting som vi i den föregående inkarnationen bara kunde drömma om.

St. 7. Det vi kallar döden kan bli som en vacker solnedgång från den fysiska världen och en underbar soluppgång i den andliga världen.

Irritation, besvikelse, bitterhet, fruktan,

dåligt samvete och liknande tankeklimat kan således skapa onda drömmar och mardrömmar under sömnen, om man inte dessförinnan övervunnit dessa tankar och känslor i sitt medvetande. Här är bönen en mycket stor maktfaktor, eftersom man genom att lära sig falla i sömn på det rätta sättet faktiskt lär sig att dö på det rätta sättet, det vill säga utan någon "ond cirkel" av negativa tankar. Om en människa verkligen arbetar på att utrota mörka tankar från sitt sinne och ber om att få hjälp att komma igenom sina svårigheter, kommer hon inte bara att märka att hennes dagliga tillvaro känns ljusare och bättre, utan när den tid kommer då hon helt ska lämna sin fysiska organism, kommer denna process att bli som en skön solnedgång från den fysiska världen och en underbar soluppgång i den andliga världen.

St. 8. Varje människa kan göra mycket för att hennes avsked från den här världen ska få en harmonisk och vacker utformning

Vi vet att en solnedgång helt kan täckas av mörka moln, så att det inte blir det vackra scenen av gyllene färger som för många människor står fram som de finaste upplevelser de haft i naturen. Så kan också den men-

tala solnedgång vi kallar döden förmörkas, så att den blir utan skönhet, frid och harmoni. Jag säger inte detta för att skrämma någon, tvärtom. Jag vill gärna understryka att varje människa kan göra mycket för att hennes avsked från den här världen ska få en harmonisk och vacker utformning, och likaså för att hennes "födelse" till den andliga världen ska bli en underbar välkomst, då väsendet tas emot av släktingar och vänner det håller av och som tidigare vandrat genom dödens port. Men för att kunna undvika att döden tar formen av något mörkt och dystert, är det just viktigt att veta vilka tankeblandningar som kan vara orsak till en eventuell "skärseld" eller "helvetesupplevelse" under den första tiden efter det att man lämnat sin fysiska kropp och innan man går igenom det kretslopp i de höga andliga världarna som alla väsen, även den värsta förbrytare, går igenom innan vederbörande på nytt ska inkarnera i den fysiska världen. Naturligtvis kan jag inte säga vad den enskilda människan kommer att uppleva i detalj, detta är i så hög grad beroende av vilka tankar och känslor hon har i sitt sinne och av hur mycket hennes intuition har utvecklats och vilka speciella anlag och talanger hon särskilt har utvecklat under sitt liv i den fysiska världen. Men jag kan berätta något om de lagar som ligger till grund för dessa upplevelser och i grova drag skissera några av de möjligheter som väntar olika människor efter döden, som speciellt har att göra med om de lämnar den fysiska världen medan de ännu befinner sig i barndomen eller om de dör som en ung människa, som en människa i sin mogna ålder eller som en människa som är gammal och mätt av dagar.

St. 9. Döden är inte något som människan ska frukta

När en människa upplevt kosmiskt medvetande och därigenom fått sin upplevelseförmåga så utvidgad att hon inte bara kan uppleva dagsmedvetet på det fysiska planet, utan också, medan hon är i sin fysiska organism, kan uppleva dagsmedvetet på det andliga planet, kan hon också uppleva döden på ett sådant sätt att hon är medveten om dess struktur och uppgift. Utifrån denna kosmiska upplevelse av döden kan den betecknas som en stor port in till en annan livs- eller tillvaroform. Denna port ska alla fysiska varelser passera igenom, det är något alla vet med

säkerhet, även om det inte är något man i det dagliga livet går och tänker på. Så länge döden är något som människan enbart tänker på med skräck och fasa, är det naturligtvis gott att hon liksom kan skjuta undan dödstanken. Det resulterar dock i att denna människa, när hon plötsligt står inför det oåterkalleliga faktum att en av hennes närmaste eller hon själv ska dö, är helt oförberedd på döden, vilket kan göra det mycket svårare att gå igenom denna process. Och saken är verkligen den att döden inte är något människan ska gå och vara rädd för. Om hon försöker göra sig förtrogen med tanken att hon en gång ska lämna den fysiska världen – något som detta väsen ju för övrigt har provat på oändligt många gånger tidigare, även om hon dagsmedvetet inte kan minnas det – och om hon samtidigt dag för dag söker rensa sitt medvetande från mörka tankar, då kan döden inte bli annat än en av de vackraste upplevelser en människa kan vara med om.

St. 10. I den stora huvudporten till de andliga världarna finns det fyra mindre portar

Genom dödens port kan man komma till många helt olika världar eller sfärer. Det är inte platser på samma sätt som man talar om platser i den fysiska världen, det är tillstånd eller våglängder, eftersom den andliga världen är en helt elektrisk värld. Därför är det också så, att man i den andliga världen får uppleva just det som man med sitt eget medvetandetillstånd kan komma på våglängd med, varken mer eller mindre. Jesu ord "I min Faders hus finns många rum" är just uttryck för alla de möjligheter som finns i livet efter döden i förhållande till de olika väsendenas längtan, önsknings, tro, tankegång, fantasi och skaparförmåga. Man kan säga att det i den stora huvudport som leder in till livet i de andliga världarna finns fyra mindre portar, en för de väsen som dör som barn, en för dem som dör i ungdomens vår, en för människor som dör i mogen ålder och en för gamla människor som dör den naturliga döden mätta av dagar i den fysiska världen. Från var och en av dessa fyra portar kan de levande väsendena passera till olika sfärer och zoner, som de i kraft av sitt speciella mentala tillstånd, sin karaktär, begåvning och kärleksförmåga är på våglängd med.

St. 17. Människans naturliga död på grund av ålderdom

Den skönaste form av död en jordmänniska kan uppleva är den naturliga döden på grund av ålderdom. Hon har blivit mogen för den andliga tillvaron, och det finns inte längre något här i den fysiska världen som håller kvar hennes tankar. Det är naturligtvis inte alla gamla människor som har frid i sinnet, och om de inte har det, måste de också gå igenom sin speciella form av skärseld – men det hör till undantagen. I allmänhet gör ålderdomen människor mildare, mer toleranta och i stånd att resignera; livet har rent av förberett dem för det som ska ske då de lämnar det hölje som är utslitet och inte längre kan användas. Det är en befrielse för dem, och det är detta som är dödens naturliga funktion för de jordiska människorna – att de befrias från det redskap som inte längre kan tjäna dem och får tillfälle att använda de förmågor och talanger de utvecklat i sin fysiska tillvaro till underbara upplevelser i de andliga världarna. Och när de upplevt så mycket som det på nuvarande utvecklingssteg är möjligt för dem, får de en ny organism på det fysiska planet, genom vilken de kan fortsätta sina ”studier i att lära sig tänka i överensstämmelse med livets lagar”, ty det är detta som är den fysiska tillvarons egentliga uppgift. När den gamla människan har lämnat sin utslitna kropp – ofta på ett sådant sätt att hon stilla somnat in i döden – kommer hon att uppleva något som hon, om hon hade haft möjlighet att vakna upp igen och berätta om det, skulle ha kallat en underbar dröm. Hur ”drömmen” är i detalj är naturligtvis individuellt, men den skulle gott kunna forma sig till exempel så här: Den gamla människan upplever plötsligt sig själv i ett hittills okänt frigjort tillstånd, fri från all tyngd både kroppsligt och själsligt. Hon ser en strålande port som hon nu kommer ihåg att hon sett många gånger förr under sömnen, men då var det inte möjligt att komma den helt nära. Men hon har kunnat iaktta hur den öppnade sig för andra väsen, som var helt frigjorda från förbindelsen med sin fysiska kropp och därför kunde passera genom den. Vid dessa tidigare tillfällen har hon liksom kunnat skönja hur ett starkt ljusflöde strålade de väsen till mötes som skulle passera genom porten. Denna gång är hon själv föremål för det strålande ljusflödet, och hon ser att hon inte längre har

en gammal, utsliten kropp, utan en ny och ungdomlig, från vilken det lyser och strålar som i pärlemorglans. I porten står ännu mer lysande och strålande gestalter och tar emot, morgon- och kvällshimlens mest strålande färger belyser hela det vackra sceneriet, och den nyanlände upptäcker att de väsen som vid första anblicken liknade änglar är gamla vänner och kära släktingar som han eller hon har känt, kanske genom många inkarnationer. Under allt detta har det ljudit skön musik, och på andra sidan porten ser man nu underbara landskap, som sträcker sig långt bort. Där finns skogar och sjöar, en rik växtlighet och många fåglar, vilkas kvitter stiger upp mot himlen och blandar sig med sfärernas musik. Det gamla döende väsendet från det fysiska planet har blivit en strålande ängel och ska en tid uppleva dessa väsens värld, och även bli en skyddsängel för väsen som på jorden eller i sin egen skärseld är i behov av hjälp. Men hela denna uppenbarelse är endast dödens port. Det är en invigning till ett liv i ljusets sfär, därifrån leder vägar till sköna, gudomliga världar där väsendet får uppleva den högsta form av glädje, salighet och frid som är möjlig på dess nuvarande utvecklingssteg. Det kommer att få uppleva Gudomens närhet så starkt som det aldrig tidigare upplevt den i denna spiral, och sedan går vägen mot en ny fysisk inkarnation, där nya möjligheter kommer att öppna sig för vidare utveckling, så att ljusets sfärer en gång inte bara ska vara världar som väsendet besöker mellan två fysiska inkarnationer, utan dess hemvist där det upplever och skapar till gagn för helheten.

Fyra föredrag hållna på Martinus Institut söndagarna den 16, 23 och 30 oktober samt den 6 november 1949. Manuskript till föredragen har bearbetats av Mogens Møller. Bearbetningen är godkänd av Martinus. Första gången införda i Kontaktbrev nr 23–25/1959. På svenska finns artikeln också utgiven som småbok av Världsbild förlag.

Översättning: Lisbeth Lanemo

LÄSAREN FRÅGAR – MARTINUS SVARAR

Fråga:

När en själ eller ande vid den så kallade ”döden” lämnar eller mister sin fysiska kropp, inträder den då i ett tillstånd där den är medveten om sitt lämnade jordeliv, jag menar: minns den släkt och vänner och vad den har genomlevt?

Svar:

Därför att ett levande väsen lämnar eller mister sin fysiska kropp mister den inte i första instans sitt fysiska medvetande, vilket här i detta fall vill säga: sina under senaste jordelivet upplevda erfarenheter, minnen om släkt och vänner etc. och övrigt vetande.

Då det fysiska medvetandet således är tankar och tankematerier, utgör det i sig självt inte något fysiskt, materiellt, utan är i verkligheten av rent andlig natur. Det är därför oberoende av den fysiska kroppen och kan inte gå under tillsammans med den. Den kommer efter den fysiska kroppens undergång att alltjämt vara knuten till det jag som med sitt eviga övermedvetande och undermedvetande formar den bakom den fysiska organismen framträdande levande anden, som är det sanna och verkliga odödliga väsendet. När denna ande vid döden mister sin fysiska kropp och därmed den fysiska delen av sitt hjärn- och nervsystem, som är sätet för dess fysiska dagsmedvetande, kommer den vid denna död att mista den därav avhängiga förmågan att direkt medvetet växelverka med det fysiska planet och därmed också förmågan att stå i direkt fysisk förbindelse med de efterlämnade på samma plan.

Då dess dagsmedvetande emellertid vid döden överförs till nattmedvetandet, som är dagsmedvetande på det andliga planet, kommer det här att alltjämt leva i ett medvetet hanterande av sina upplevda erfarenheter, minnen, sin upplevda kunskap etc. från det lämnade fysiska jordelivet. Dessa psykiska företeelser blir nu det avgörande fundamentet för graden av ljus eller lycka i väsendets vid döden uppnådda andliga tillvaro.

Fråga:

Existerar det någon naturlig och utan på mediumistisk väg utlöst förbindelse mellan de levande och de så kallade "bortgångna" väsendena?

Svar:

Mellan de levande och de "döda" är det en mycket stor, livsviktig och aktiv förbindelse. Vid döden blir ett väsens vakna, fysiska dagsmedvetande överfört till dess nattmedvetande, som utgör samma väsens dagsmedvetande på det andliga eller psykiska planet. Då de fysiska väsendenas dagsmedvetande under den djupa normala sömnen också är

överfört till nattmedvetandet, befinner de sig under denna fysiska sömn i ett tillstånd där de har vaket dagsmedvetande på samma plan som de "döda". De levande och de "döda" kan då här fortsätta det inbördes tankeutbytet och den önskade samvaro, som de inte längre kan få uppleva på det fysiska planet. Livsviktiga idéer, varningar, råd och vägledning utväxlas här ömsesidigt i stor skala mellan båda planens väsen. Och även om minnet från en sådan andlig samvaro och de därmed förenade upplevelserna totalt saknas i det fysiska dagsmedvetandet vid väsendets uppvaknande efter sömnen, är den likväl fästad vid samma väsens undermedvetande och kommer vid vissa särskilda tillfällen eller situationer att fortplantas till det vakna fysiska dagsmedvetandet. Den kommer då att på intuitionsliknande sätt befrukta vederbörande väsens tankevärld med den kunskap, det andliga eller psykiska material som var den andliga samvarons kärninnehåll.

På samma sätt står alla levande väsen i en ofarlig och beskyddad förbindelse med den andliga världen. Döden är inte den stora skiljegränsen från de kära "bortgångna" eller dem man håller av, såsom människorna här på jorden i allmänhet föreställer sig. Detta kommer efter hand att bli en så levande uppfattning eller faktum att all den pessimism som med förtvivlan, tårar och livsleda idag gör en bisättning eller begravning till en klagoceremoni i svart, svart och åter svart skall ändras så att begravningen blir det den skall vara, en lyckönskandets och ljusets fest. Den naturliga döden kommer alltid att bli en befrielse från den inskränkning i livsupplevelse och det därav uppkomna själsliga fångelse som en odödlig andes anknytning till en invaliderad, defekt eller skröplig och för livsupplevelse olämplig organism måste sägas vara. En sådan befrielse skall inte begrätas utan bejublas.

(Övers. AW)

BISÄTTNING

160. KAP. *Under den normala sömnen kan de efterlevande på det fysiska planet ha förbindelse med de avlidna, och därför kommer man efter hand att upphöra med att känna döden som en skilsmässa*

Naturligtvis kan det inte undvikas att det hos

en del av den "avlidnes" verkliga vänner och anhöriga alltid infinner sig ett visst vemod över det förändrade tillståndet, som ju till en viss grad liknar ett avsked *men som i verkligheten alls inte är något avsked, eftersom alla fysiska väsen har tillgång till den andliga världen under sin normala sömn och då är tillsammans med sådana "avlidna" anhöriga som de håller av eller har varit knutna till på det fysiska planet. Medvetandet härom kommer att växa med utvecklingen och blir långt starkare hos framtidens människor än hos nutidens. Och man kommer alltså till slut att helt upphöra med att känna "döden" som ett definitivt avsked.*

VÄGEN TILL PARADISET

54. KAP Den normala förbindelsen i kommunikationen mellan de fysiska och de andliga världarna

De andliga eller diskarnerade väsendenas förbindelse med väsendena på det fysiska planet är normalt hänvisad till de fysiska väsendenas sömnperioder. När det fysiska väsendet har fallit i djup sömn är det, om inte helt och hållet, dock i så pass hög grad befriat från sin fysiska organism, att dennas användning som kommunikationsredskap är satt ur spel, och det sovande väsendet befinner sig därefter på det andliga planet som ett halvandligt väsen. Väsendet har nu i detta sitt på det fysiska planet sovande, men på det andliga planet vakna, dagsmedvetna tillstånd, möjlighet att söka förbindelse och kommunikation med sådana "döda" anhöriga, vänner och bekanta, som befinner sig i det paradiset självt tillhör under sin normala sömn. Väsendet kan även självt bli uppsökt av sådana »döda» som befinner sig på ett högre paradisosråde. På samma sätt kan det också självt söka upp »döda» anhöriga och vänner som befinner sig i ett lägre paradiset än dess eget. Det är alltså möjligt för alla som är förenade genom sympati eller kärlek att få kontakt med varandra på det andliga planet. Men kommunikationen är alltså här, som nämnt, inskränkt till områden där väsendena omöjligen kan råka i konflikt eller gräl med varandra. De kan endast kommunicera på de våglängdsområden som är paradisiska, vilket vill säga glädjebefrämjande. På det fysiska planet kan ju väsendena diskutera med varandra på alla områden,

såväl där de är outvecklade eller mer eller mindre okunniga som där de är utvecklade eller kunniga. Det är därför som de på det fysiska planet har så lätt att bli inblandade i konflikter, gräl och krig. Något sådant är alltså helt omöjligt i de olika paradisen, med undantag för dem där krigen eller de mörka och dräpande tankeklimaten är önskedrömmar eller paradiser. Men de situationer som där uppstår är bara tänkta, och därmed konstruerade och inte verkliga. Skälet till att de fysiska väsendena i sitt vakna dagsmedvetande inte kan minnas sin eventuella kontakt eller sitt tankeutbyte med väsen på det andliga planet under sömnen är att de minnesorgan som används här sätts ur funktion så snart väsendet vaknar och helt återfår sitt fysiska medvetande. Denna omständighet är en livsbetingande nödvändighet, för att det andliga upplevelsetillståndet under sömnen inte skall bli till ett allvarligt hinder eller besvär för väsendets vakna, fysiska dagsmedvetande eller dess dagliga liv och därmed i dess utveckling från djur till människa. Det är av denna anledning som den andliga tillvaron kan existera som enbart paradisisk. Om minnena från väsendenas olyckliga fysiska liv eller öden inte kunde utestängas från deras paradiset, skulle det vara omöjligt att uppleva något paradiset. Och om minnena från paradiset inte kunde utestängas från det dagliga fysiska livet, skulle detta med sina besvärligheter eller mörka tillstånd för väsendet upplevas som en större eller mindre olycka i förhållande till det upplevda paradiset fantastiska glädje- och lyckotillstånd. Till och med det skönaste fysiska öde skulle kännas som en mental köldrysning eller som en livsnedbrytande chock, vilket endast skulle resultera i en dödsbringande melankoli och livsleda. Av detta förstås ännu en gång, hur gudomlig den fullkomliga världsordningen är och hur den uppenbarar Gudomens allvishet, allkärlek och allmakt.

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Hur beskriver Martinus de naturliga mötena och samtalen med de "döda"?
2. Vad menar Martinus med nattmedvetandet och hur hänger det samman med de avlidna?
3. Vad har de besökande döda anhöriga för

kropp som de visar sig i?

4. Samtala om börens betydelse i samband med vår död och övergång till det andliga planet.
5. De döende människorna beskriver deras drömmar om möten med nära släktingar

som "verkligare än verkligheten" och helt olika vanliga drömmar. Vad kan den skillnaden bero på?

Torsdag

Fattigdom är inte en brist på karaktär; det är en brist på pengar

Presentation: Engelskt tal och dansk text. 15 min.

"Idéer kan förändra världen", säger historikern Rutger Bregman, som i detta TED-föredrag delar sina tankar om en provocerande idé: garanterad basinkomst. Vi får här lära oss mer om denna idéns 500-åriga historia och om ett bortglömt modernt experiment där det verkligen fungerade – och föreställ dig hur mycket energi och talang vi kommer att frigöra, om vi får slut på fattigdom en gång för alla.

Texter från Tredje testamentet:

Den mänskliga arbetsförmågan – Kosmos nr 8/2006 – st. 4–5, 7–10 (21)

Hellre korsa Atlanten på en timmerflotte än ett jobb på kontor – Kosmos nr 12/1993 (23)

Den eviga världsbilden, del 2 – Det kommande fullkomliga människoriket – st. 26.21–26.24 (25)

DEN MÄNSKLIGA ARBETSFÖRMÅGAN

av Martinus

Människan är skapande, därför är sysslöshet ett hälsofarligt gissel för henne

[...] Detta betyder i sin tur att det som mer än något annat befordrar hälsa och glädje över att vara till, är det levande väsendets förmåga att skapa nyttiga eller logiska ting, produkter som direkt ökar dess livslust, dess glädje över tillvaron. Därför kommer sysslöshet efter hand att bli mänsklighetens största och mest hälsofarliga gissel.

Arbetslöshetsproblemet kan inte lösas politiskt, utan är en följd av en av naturen frambringad kursändring i den jordmänniska utvecklingen

Heter det inte i Bibeln: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd", och att "den som inte vill arbeta, skall heller inte äta"? Dessa ord skulle vara sanna om inte utvecklingen just visade att det i dag i världen är ett överskott på människor, en ständigt växande grupp "arbetslösa", för vilka det inte finns något arbete. Vi står här inför ett i själva verket till synes olösligt problem. Denna för hundratusentals människor ohyggliga arbetslöshet tycks inte kunna hållas nere annat än under

de fruktansvärda krigsperioder, då otaliga miljoner sänds till fronterna, medan alla andra mer eller mindre fördelas i vapenindustrin. Vi står här inför det paradoxala faktum att medan det nästan är för få människor när världen är i krig, är det för många så snart fredsklockorna ringer. Med freden kommer arbetslösheten och även om fackföreningar, arbetslöshetskassor och så kallade "beredskapsarbeten" eller "nödhjälpsarbeten" naturligtvis är utmärkta hjälpinsatser, så utgör de dock i förhållande till själva problemet endast ett mer eller mindre illa dolt "lappverk". Arbetslösheten har blivit ett problem som inte något som helst politiskt parti i världen är i stånd att lösa. Det är helt enkelt en följd av en av naturens egna krafter frambringad kursändring i den jordmänniska utvecklingen eller kulturskapelsen. Och så länge den jordmänniska politiken eller de jordmänniska formerna av regering inte har bringats i samklang med denna av naturen själv företagna kursändringen, kommer arbetslösheten att växa och växa för att till sist bli den maktfaktor med vilken naturen kommer att välta den jordiska människans nuvarande inställning till individens egendomsrätt och medborgarskap.

Utvecklingen tjänar ett högre syfte

Det kosmiska syftet med maskinerna är endast att åstadkomma, att det grova materiella arbetet inte behöver utföras av människor. Till en början har detta naturligtvis lett till att många människor världen över har blivit arbetslösa. Förhållandet är här helt enkelt detta, att ju bättre maskinerna kan utföra det för mänsklighetens bestående nödvändiga arbetet, desto fler överflödiga människor kommer det att bli. Läger vi så därtill det faktum, att den mänskliga fortplantningsförmågan i vår tid medför inkarnationen av otaliga miljoner människor, blir perspektivet sett från en viss synpunkt mycket ohyggligt. Antalet arbetslösa eller summan av överflödiga människor kommer oundgängligen vid en viss tidpunkt att växa till det gigantiska. Situationen kommer att bli sådan, att bara en städigt försvinnande liten grupp kommer att ha tillgång till ett verkligt arbete, nämligen den grupp som dels äger maskinerna, dels nödvändigtvis måste betjäna dem. Endast dessa människor skulle, om inte utvecklingen tjänade ett högre syfte, då vara samhällets egentliga makthavare.

Allmänintresset måste gå före privatintresset, och samhällsutvecklingen går redan i den riktningen

Vad är det då som i vår tid är fel i världsadministrationen? Det felaktiga i jordmänsklighetens administration av de existerande värdena är att denna administration inte värnar om dessa värden till förmån för allmänintresset, utan till förmån för privatintresset. Med privatintresset menas i det här sammanhanget ett intresse av rent egoistisk natur, vilket vill säga djurisk natur. Denna djuriska natur eller denna djuriska princip är gudomlig och direkt livsbetingande i det egentliga djurriket, men livsfarlig för varje kultur, i vilken krig, ofred och intolerans skall vara en absolut omöjlighet. Egoismen är alltså uttryck för en kraft som har varit och ännu en tid kommer att vara absolut nödvändig i mänsklighetens utveckling fram till en varaktig fred. Dess natur utgör en levande demonstration av hur en kultur, i vilken det skall vara fred, absolut inte skall vara. Därför ser vi också att samhällsutvecklingen i form av arvsskatt, progressiva skattelagar m.m. alltid i allt högre grad gör det omöjligt att kunna tillägna sig en privatförmögenhet. Staten, vilket

vill säga allmänheten, kräver större och större andel i dessa överlåtelse och gåvor, ja, till och med också av en människas förvärvade förtjänst eller förmögenhet genom eget arbete. Att detta är obehagligt för den det drabbar, är naturligtvis en självklarhet och är så mycket värre i en värld där de flesta ännu ser pengar och förmögenhet som det enda skyddet mot allt och alla. Men om inte utvecklingen gick i denna riktning, skulle ju mänskligheten föras ännu djupare in i arbetslösheten och diktaturens helvete än vad fallet redan är.

Utvecklingen leder till skapandet av en internationell världsstat

Jag har i korta drag berört dessa allvarliga problem för er, för att visa bakgrunden till den värld som skall bli resultatet av de lidanden, som mänskligheten i detta århundrade har genomlevt. Vi närmar oss med stor hastighet den tid då maskinerna plus ett i själva verket mycket begränsat antal människor kan producera de för världssamfundet nödvändiga materiella ting. Medan denna produktion i synnerhet förr i tiden, men fortfarande ännu i vår egen tid, är under kontroll av privatintressen, kommer utvecklingen oundgängligen att medföra att allmänheten, vilket vill säga flertalet, vid en viss tidpunkt inte bara blir medbestämmande i administrationen av tillgångarna i världen, utan direkt huvudbestämmande. Utvecklingen kommer oundgängligen att leda till skapandet av en internationell världsstat, i vilken en av majoriteten tillsatt överhet kommer att bevaka att ingen människa kommer att kunna leva på andras bekostnad, och att ingen människa kommer att sakna det för ett verkligt lyckligt liv nödvändiga arbetet.

Då världssamfundet vid den tiden kommer att äga alla tillgångar, kommer begreppet "pengar" inte längre att existera. Det enda värdet i detta samhälle är den mänskliga skaparförmågan. I kraft härav kommer varje människas liv att bevakas på ett sådant sätt, att hennes förmågor underkastas den bästa utveckling som tänkas kan.

Alla jordiska människor kommer att bli genier i alla konstarter, också i konsten att leva. "Himmelriket" blir till verklighet

Vad skall då alla dessa människor företa sig? Ja, när allt grövre arbete för länge sedan över-

tagits av maskiner och helautomatiska fabriker, återstår endast detta för den jordiska människan att syssla med: utvecklingen av sin ande. I detta sammanhang vill det sägas: utvecklingen av hennes förmåga att skriva, teckna, måla, sjunga, spela eller på annat sätt ge uttryck för allt det som bor i hennes själ. Medan livet från djungeln och fram till vår tid huvudsakligen har varit ett liv i kamp mot allt och alla, kommer framtidens människor utslutande att koncentrera sig på att bli genier i konsten att leva, konsten att tänka. Långsamt går det upp för mänskligheten, att vi alla i själva verket är medborgare i en oerhört rik värld, och att orsaken till vårt nuvarande elände enbart står att finna i vårt eget sinne. När våra mentala ofullkomligheter av livet självt bringats till att upphöra, kommer vi att finna oss som medborgare i en värld där alla tjänar alla, och där den är störst som genom sina förmågor förmår sprida mest kärlek, mest skönhet och därmed mest välsignelse omkring sig. I denna värld, där anden helt har besegrat materien, existerar endast glädje och harmoni. "Himmelriket" har här blivit till verklighet, och julevangeliets djupa, rena budskap om "frid på jorden bland människor, till vilka han har behag" har här fullbordats. Gud vandrar då åter tillsammans med "Adam" och "Eva" i "Edens lustgård".

Från ett föredrag på Martinus Institut söndag den 30 januari 1949. Bearbetat av Erik Gerner Larsson. Bearbetningen är godkänd av Martinus. Första gången infört i Kontaktbrev nr 2/1957.

Översättning: MR

**HELLRE KORSA ATLANTEN PÅ EN
TIMMERFLOTTE ÄN ETT JOBB PÅ
KONTOR**
av Martinus

Martinus hade en omfattande korrespondens. Det rörde sig i många fall om människor, som frågade honom till råds. Kopior av hans svar finns dessvärre inte alltid. Men ibland händer det, att frågeställarna själva eller någon av deras anhöriga är så omtänksamma att de sänder oss dessa svar. Skulle någon ha Martinusbrev i sin ägo, tar vi emot dem med största tacksamhet, men kontrollera först brevdatabasen på institutets webbplats. Vi kanske redan har svaret där. Insänt material kommer naturligtvis att behandlas med diskretion.

Käre N.N.,

Jag har för länge sedan mottagit ett brev från Er daterat ... och ber Er ursäkta, att jag inte har hunnit svara på detta förrän nu.

Jag ser av nämnda brev, att Ni är i högsta grad missnöjd med Ert liv. Ni skriver bl.a. att Ni inte kan föreställa Er något så förhatligt och avskyvärt som detta att vara "anställd" i ett borgerligt yrke ... med allt vad det representerar ... att ha ett fast dagsschema – alltid likadant – och att tvingas lyda andra och som en marionettdocka låta sig hunsas runt och göra saker, som inte angår en det minsta. Ett kontor eller ett företag, av vilket slag det vara må, är förhatligt för Er "som själva fan", och hellre skulle Ni korsa Atlanten på en timmerflotte med risk för att bli uppslukad där, än att beträda kontors- eller affärsvärlden för att uppslukas av den – om Ni fick välja.

Därefter skriver Ni, att detta kan P.P. inte begripa, fastän Ni tycker att det är lätt att begripa.

Ja, käre N.N... Ert tillstånd är mycket lätt att förstå. Det har Ni mer än tillräckligt tydligt uppenbarat genom Ert brev. Men orsaken till detta – det är ju den, som det gäller! Och här kan jag mycket väl förstå att P.P., som själv är en ovanligt flitig arbetsmänniska, beredd att utföra allt slags arbete, som kan begäras av honom i en given situation, har svårt att förstå Ert tillstånd, som är en hundraprocentig motsats till hans. Men nu har Ni bett mig om hjälp, och jag skall ännu en gång försöka att orientera Er.

Er livsinställning är alltså ett hat mot att vara "anställd", hat till ett borgerligt yrke, hat till att vara underordnad andra, hat till att dikteras att göra sådant som inte angår Er. Ni nämner här kontors- eller affärsvärlden och hatar alltså allt detta som "bara fan". Det som alla människor världen över, från det att de är små, blir uppfostrade till, nämligen att själva tjäna sitt levebröd och klara sin utkomst, så att de inte kommer att ligga andra till last, denna absolut sunda och livsnödvändiga inställning till livet avvisar Ni helt och understryker detta med, att Ni hatar det som "bara fan".

Men har Ni tänkt över, hur mycket Ni själv är skyldig det borgerliga yrkeslivet? Om alla andra människor hatade det borgerliga yrkeslivet och i likhet med Er hade kunnat undvika att delta däri, undvika att ha ett arbete, hur skulle Ni då ha kunnat åtnjuta alla de förmåner, som Ni dagligen, ända sedan Ni föddes, har tårt på som en självklarhet. Att Ni kan gå i fina, behagliga kläder och skor, att Ni kan bo i ett fint hus eller en trevlig lägenhet, att Ni kan

få komma till sjukhus och under läkarbehandling, om det skulle bli nödvändigt, att det finns fabriker, el- och gasverk, skolor och läroanstalter, litteratur, konst och vetenskap etc. etc. beror enbart på människor, som i högre eller lägre grad just måste bortse från vad de har lust med, och vad de inte har lust med. Ni lever alltså, käre N.N., varje dag på alla dessa människors arbete och är därför samhället eller det borgerliga yrkeslivet skyldig utomordentligt mycket. Kan Ni inte se, att det är en urspårning att vilja leva och åtnjuta behagligheter på andra människors bekostnad? Vi är allesammans skyldiga vår nästa i det borgerliga yrkeslivet, att vi själva också är med om att ge vårt bidrag till dess upprätthållande. Om vi därför alla, i likhet med Er, förbannar det och flyr från det i stället för att förstå dess betydelse, skulle samhället gå under. Om alla skulle vara snyltare på andras arbete, hur skulle då arbetet bli gjort? – Varför skulle Ni vara ett undantag? – Varför skulle Ni inte arbeta på ett kontor eller i ett annat arbete inom något, där Ni har möjlighet att kunna uträtta något? –

Det är möjligt, att Ni har lust att arbeta med saker och ting på ett högre plan än det rent materiella fysiska planet, men vilka av de många bundna arbetarna i fabriker, på verkstäder och kontor eller liknande, och som bidrar till att Ni kan njuta av civilisationens förmåner, har inte det? Men ett högre plan eller kulturstadium än vad den nuvarande, materialistiska gudlösa kulturen representerar, är idealism. Sann idealism är nästakärlek. Det är detta att hellre själv lida än att andra skall lida, att hellre själv ta stöten än att andra skall ta den. Det är att förstå, att allt i ens öde är avsett att omdana en till ”människan som Guds avbild”. Det är att förstå allt och alla. Endast denna förståelse ger den frihet, som Ni i själva verket hungrar efter, men som Ni alls inte kan få, därför att Ni är långt ifrån att ha denna förståelse och den härmed sammanhängande idealismen. Så länge Ni, käre N.N., inte ställer in Er på att vara i kontakt med det, som Ni är skyldig mänskligheten på det materiella planet, allt det i det borgerliga yrkeslivet, som Ni säger att Ni hatar, är Ni inte idealist. Ni är inte något gott exempel för andra. Och utan att vara detta, kan Ni ju omöjligt tillhöra ett högre plan än just det, som dessa andra befinner sig på. Ni befinner Er alltså i själva verket i dag, kos-

miskt sett, på Er rätta plats. Ni har en lite för högt utvecklad intelligens i förhållande till Er humana talang. Detta tillstånd låter Er ana ett högre kulturstadium, som Ni mycket gärna vill tillhöra. Men Er ännu bristfälliga humana utveckling gör, att Ni inte vill betala vad det kostar att tillhöra ett sådant plan. Ni vill inte ta de stötar, som Ni nödvändigtvis måste ta för att passera vägen upp till detta stadium och till den frihet, som Ni så starkt hungrar efter. Men andra människor kan inte gå vägen åt Er, Ni måste själv personligen ta stötarna. Och dessa stötar är just det, som Ni uttrycker att ”hata som bara fan”. Detta hat måste Ni därför se till att bekämpa och sedan vara villig att vara städerska såväl som furstinna, vara fabriksarbeterska såväl som kontorist, vara inställd på att hellre tjäna än att låta sig tjänas, och att alltså vara inställd på att utan hat och bitterhet utföra allt slags arbete, som Gud i form av Ert öde kan tänkas kräva av Er. Kom definitivt bort från tanken, att Ni skulle vara för god eller för högt utvecklad för att utföra det eller det ärliga arbetet, som i en given situation har lagts på Er av ödet.

Så länge Ni inte har lärt Er detta, så länge Ni fortsätter med att hata det ena eller andra ärliga arbetet, kommer Ni åter och åter att möta det för att slutligen bli fjättrad vid det. Det kommer alltså att spärra vägen till den frihet, som Ni så starkt åstundar. När Ni däremot har lärt Er att inse, att det arbete och borgerliga yrke, som Ni i dag hatar, i själva verket är livsnödvändiga företeelser i Guds omskapelse av Er från ”djur” till ”människa”, och att Ni i verkligheten hellre må välsigna det än förbanna det, då kommer frihetens solljusa epok att stiga upp över Ert ödes horisont. Då börjar Ni själv att vara lysande för andra.

Ni får inte tro, att de största vise är människor, som är rädda för att utföra enkelt arbete, och att det är därför som de har nått så långt i sin andliga utveckling. Tvärtom, de är alla människor, som är beredda att göra alla slag av arbeten, om de därigenom kan hjälpa människorna till ett större ljus eller en bättre tillvaro. De har nått så långt enbart därför att de lever med uppfattningen, att de har kommit till världen för att tjäna och inte för att låta sig tjänas. Det kan också vara värt för Er att minnas, att Kristus var snickare, liksom att hans lärjungar inte heller var utan borgerliga yrken. Själv har jag deltagit i det borger-

liga yrkeslivet sedan jag var 12 år. Jag var vallpojke, dräng, mejerist, nattvakt och slutligen kontorist. Då inträffade det andliga tillståndet i mitt liv, som ledde till friheten för mig att arbeta med livets högsta problem. Dock måste jag ännu en gång, efter det att jag hade börjat på mitt stora huvudverk "Livets Bog", en kort tid ta tjänst som arbetare för att klara mitt livsuppehälle. Men jag har aldrig någonsin i dessa mina situationer känt mig bitter eller hatisk, även om jag naturligtvis inte kände dessa som uppfyllandet av mitt livs ideal eller mål. Jag kände alltid i dessa situationer, att jag arbetade för Gud, och att det var något jag måste igenom. Jag kände, att jag i stor utsträckning levde på andras arbete. Därför måste jag också vara med om att utföra det arbete, som andra kunde leva på, så länge som jag ännu inte var mogen för att kunna utföra det andliga arbetet för Gud, som jag senare i så hög grad blev välsignad med.

Ja, käre N.N.! Jag skulle önska, att jag hade kunnat skriva ett annat brev till Er, som hade varit behagligare, men då skulle jag ju inte ha varit ärlig mot Er. Jag har bedömt Ert tillstånd efter Ert brev, och jag kan mycket väl känna hur plågsamt det måste vara för Er. Jag har därför av hela mitt hjärta försökt komma fram till de upplysningar, som ofelbart kan hjälpa Er ut ur Er skärseld och, såvida Ni själv vill, ge Er den stora livsglädje, som det är att leva endast för att tjäna sin nästa och därigenom vara till glädje och välsignelse för allt levande.

Och härmed de käraste hälsningar
Martinus

Översättning: Mona Rehn Ekeback

**DEN EVIGA VÄRLDSBILDEN, DEL 2
SYMBOL NR 26 – DET KOMMANDE
FULLKOMLIGA MÄNNISKORIKET**

St. 26.21 *Världsstatens arbetsfördelning, levnadsstandard och livspass*

Varje frisk och normalt arbetsför människa har en medfödd arbets- eller skaparförmåga som tillsammans med andra människors skaparförmågor sätter dem i stånd att omforma materien till ett fysiskt livsfundament för mänskligheten. Genom detta kommer det helt fullkomliga ekonomiska systemet att manifesteras. Detta system består i att varje människa själv måste prestera det

antal arbetstimmar som behövs för att omforma materien till livsfundament för ifrågavarande väsen. Det kan alltså vara näring, bostad, undervisning, uppfostran, transport, resor, sjukhjälp, försörjning i barn- domen och ålderdomen. – Hur kan en sådan situation skapas, där väsendet självt presterar det antal arbetstimmar som dess eget liv kostar från födelsen till döden? – Här måste man förstå att världsstaten först måste bli till verklighet. Regeringen för denna av alla världens stater bestående stat har ansvaret för hela jordens befolkning. Den kommer därför med de då förekommande elektroniska räk- nemaskinerna och många andra liknande apparater att vara i stånd att veta hur många arbetstimmar som krävs för att skapa en lev- nadsstandard för den samlade jordiska mänskligheten av en sådan kapacitet att den kan ge varje människa ett liv i välbefinnande och den härav följande lyckan och glädjen. Världsregeringen kommer att veta hur många människor som det vid varje given tidpunkt finns och kan därefter räkna ut hur många arbetstimmar som behövs för att kunna ge mänskligheten den ovannämnda fullkomliga levnadsstandard och kan därefter fördela dessa arbetstimmar på varje enskild normalt frisk och arbetsför människa. Med denna jät- terationalisering av allt arbete eller skapande i världen kommer det endast att bli mycket liten arbetstid för varje enskild människa, möjligtvis två timmar om dagen eller kanske en dag i veckan. Detta kommer så mycket mer att göras till verklighet av den mängd maski- ner och apparater som då kommer att ha upp- funnits. Man kommer till och med att ha maskiner som kan göra maskiner. Det kom- mer då inte längre att finnas något grovt materiellt arbete. Människorna kommer endast att handha maskiner till att göra det. – När en människa har utfört sina lagstad- gade två timmar eller vilket annat antal som må gälla får hon detta antecknat på ett kort. Detta kort gäller alltså som kvitto för hennes arbetsinsats. Med detta kvitto har hon till- gång till världsstatens alla förmåner inom den beräknade levnadsstandard som de nämnda arbetstimmarna är anpassade till. Om någon människa vill ha förmåner som lig- ger utanför den beräknade levnadsstandar- den, kommer det också att finnas tillgång till detta, men då läggs de extra arbetstimmar som det kommer att kosta att frambringa de

önskade förmånerna till vederbörandes på förhand lagstadgade arbetstimmar. Dessa väsens arbetskort ger alltså väsendena tillgång till livstillgångarna, och vi kommer här efter att beteckna dem som "livspass".

St. 26.22 *Vad pengarnas avskaffande betyder i världsstaten*

Det ovannämnda livspasset har alltså i världsstaten helt avlöst penningssystemet. Ingen enda vara eller skapad sak har penningvärde. Den kan därför inte heller bli en handelsvara, liksom all handel också har upphört. Ingen kan köpa eller sälja. Man kan endast mottaga och ge gåvor. Men det finns ju inte heller någon som helst i världsstaten som har användning för pengar. Alla är välbärgade. Alla har det ännu bättre än en vanlig välbärgad människa av i dag. Eftersom inget som helst skapat ting har försäljningsvärde samtidigt som människorna på sitt livspass kan få vad de önskar, faller alla de så kallade förbrytelserna, stöld, bedrägeri, avundsjuka och liknande mörka tankeklimat och handlingar helt bort. Och det blir ljus och glädje där tidigare dessa felmanifestationer förmörkade den dagliga tillvaron. Varje människa presterar alltså här själv de arbetstimmar som hennes liv kostar. Detta gäller också för hennes barndom, ålderdom och hennes eventuella sjukdagar. I det fullkomliga människoriket kan ingen människa leva på andras bekostnad. De mörka tankeklimaten med krig, lem-lästning, nöd och elände, som tidigare manifesterades i mänskligheten faller sålunda bort, och det gudomliga ljuset kommer också här att lysa.

St. 26.23 *I världsstaten får alla arbeta med sin hobby*

Eftersom den mänskliga arbetsförmågan alltså är världsstatens enda verkliga värde, kommer varje barn att utbildas i det arbets- eller skaparområde där det har sina förmågor och talanger, ty endast där är dess hobby eller livs- och skaparlust. Och där människan har sin livslust eller hobby, där blir de lagstadgade arbetstimmar som hon skall prestera för sin existens, en livsglädje och inte en livslustnedbrytande leda. Där hon tidigare mer eller mindre kände arbetet som slaveri, känner hon det nu som en stor inspiration och livslust till glädje både för sig själv och för sin omgivning, liksom kvaliteten på hennes

arbetsinsats långt överstiger vad hon tidigare kunde prestera.

St. 26.24 *Barnuppfostran och utbildning är också på livspass*

Eftersom barnuppfostran och utbildning också är på livspass, kommer det föräldrarna till godo. De kan eventuellt själva använda sina lagstadgade arbetstimmar på sina barns uppfostran eller de kan låta andra som är experter i barnuppfostran överta denna uppgift. Ingen kan alltså i världsstaten komma att leva på andras bekostnad. Inte ens barn är ekonomiskt beroende av sina föräldrar. I världsstaten finns det alltså inget som helst falskt värde, ingen kan bedragas, ingen kan komma i skuld, ingen kan ruineras, ingen kan komma under ekonomiskt tvång. Världsstatens ekonomi har funnit sin form. Den har blivit en automatisk ljusfunktion. Alla arbetar med sin hobby och upplever sitt liv i ekonomiskt välstånd. Deras liv är inte någon börda för andra, och andra är inte någon börda för dem. Världsstaten är i ekonomisk balans.

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Reflektera över skillnaden mellan Martinus beskrivning av kommande arbets- och studieplikt och nutida förslag om medborgarlön.
2. Är medborgarlön det minst onda i vår ofullkomliga världsekonomi och stressande arbetsvillkor, eller är det en avväg som ger större problem i framtiden?
3. Reflektera över hur många arbetsfria inkomster och konstlade sätt att livnära sig på som inte hör framtiden och nästakärleken till.
4. Dela erfarenheter av effekten av att leva i fruktan för dålig ekonomi, respektive tillit till att ha tillräckligt?
5. Vad skulle det betyda om alla arbetade med sin hobby?
6. Hur kan barn och unga vägledas till den sysselsättning som matchar deras längtan?

Fredag

Greta och Snömannen

Presentation: *Svenskt och engelskt tal med dansk text, 26 min.*

Greta Thunberg startade en stillsam kamp för klimatet genom att skolstrejka framför den svenske Riksdagen. I dag är hon en världssensation. Eremiten Billy Barr bor högt uppe i Rocky Mountains, där han i 46 år har mätt snödjupet – och plötsligt har han fått en viktig roll i forskningen. *Horisont* följer två helt olika klimatförespråkare.

Texter från Tredje testamentet:

Tre slags öde – Artiklar 1945–1972 – st. 39.5–39.6 (27)

De kosmiska krafterna bakom världsåterlösningen – Artiklar 1945–1972 – st. 40.15 (29)

Logik – kap. 86 (30)

Livets Bog, del 3 – st. 667 (31)

TRE SLAGS ÖDE

St. 39.5 *Mikrokosmiskt öde*

Men väsendenas ödesområde baseras inte blott på deras uppträdande gentemot sina medmänniskor och övriga mellankosmiska medväsen. Det baseras i lika hög grad på deras uppträdande gentemot mikroväsendena i deras egen organism. Dessa små väsen hör också till den nästa man ska älska som sig själv. Att detta hittills inte så mycket omtalats i världsåterlösningens vägledning och föreskrifter och därmed inte heller i religionernas bud, beror på att människorna ännu inte hade fått tillräcklig erfarenhet eller utveckling för att här i detta mikroområde förstå vägledning eller upplysningar. Och det är egentligen först nu, från 1900-talet och framåt, som människorna kommer att inse, att kärleksbudet inte bara gäller att älska sina medmänniskor, utan också att skapa välsignelse och sunda livsbetingelser för de mikroväsen av vilka hela vår organisms existens beror. Detta är en lika viktig karmisk livsbetingelse som att älska sina medmänniskor. Men här är jordmänniskorna ännu i överväldigande grad sovande väsen, vilket blir ett faktum genom det hav av sjukdomar eller

kroppsliga lidanden vi bevittnar på världens av sjuka människor överfyllda sjukhus. Här finns miljontals mer eller mindre förstörda organismer som läkare och sjuksköterskor med all kraft söker bota. Att dessa sjukdomar i värsta fall rent av är ett helvete för organismernas upphov, är ytterligare ett faktum.

Hur kommer det sig att människorna kan vålla sig själva ett så förfärligt lidande eller karma? Det beror på att människorna i fråga i alltför ringa grad ägnar sin organism någon särskild tanke eller något särskilt intresse. De tänker inte på att den utgör en boning, ett livsrum eller en värld för levande väsen. De tänker inte heller på att de själva har det fulla ansvaret för denna organisms hälsa och välbefinnande. Man kan överbelasta den med mer arbete än den är byggd att tåla; den kan då inte undgå att försvagas för att till sist gå under. Man kan också anhopa ämnen i den som varken utgör mat eller dryck. Man kan underminera den med alkohol och narkotika, och väsendena kommer att gå omkring som fullständiga vrak och sjuklingar, för att slutligen falla offer för en alltför tidig död. Likaså kan man underminera organismen med en felaktig kost, som också kan leda till sjukdom och försvagning. Här måste också nämnas

mänsklighetens största villfarelse, nämligen att äta animalisk föda. Allteftersom människan utvecklas till att uppfylla kärlekslagen, att älska sin nästa, alltså de levande väsendena, som sig själv, är det klart att hon inte samtidigt kan vara ett väsen som obetingat ska slakta och äta dessa väsen. [...] Ju mer människorna utvecklas i human riktning, desto mindre tål de den grova, djuriska eller animaliska födan. De miljondråp människorna således förövar på djuren, skapar en motsvarande döds karma för de i djurdråp och köttätande delaktiga människorna. Detta betyder i sin tur, att i samma grad som de är delaktiga i nämnda djurdråp och köttätande, är de oskyddade mot onaturlig död; det kan vara i krig, vid överfall, trafikolyckor och andra förekommande olyckliga eller farliga situationer i det dagliga livet.

Som vi kan se här, utlöser djurdråpen och köttätandet två slags öden. Eftersom djuren utgör mellankosmiska väsen, hör återgäldandet för dråpet på dem till det mellankosmiska ödet. Eftersom köttätandets reaktioner försiggår i organismens mikrovärld eller inre organ, är dessa reaktioner eller köttätandets verkningar att beteckna som mikrokosmiskt öde.

St. 39.6 Makrokosmiskt öde

Förutom det mellankosmiska ödet, som utgör verkningarna av eller karman för vårt förhållande till våra mellankosmiska väsen: medmänniskorna och djuren, och det mikrokosmiska ödet, som utgör verkningarna av eller karman för vårt förhållande till mikroväsendena i vår egen organisms inre, har vi också ett tredje slag av öde, nämligen vårt makrokosmiska öde. Eftersom vi med vår organism utgör universum eller boning för mikroväsen i dess inre, utgör vi dessa mikroväsens makrokosmos. Då det ligger inom vårt område att kunna göra såväl gott som ont för dessa mikroväsen, får vi också här öde eller karma, alltefter det uppträdande eller den hänsyn vi manifesterar gentemot dessa väsen. Vi vet redan att vi med olämplig kost och bruk av tobak, alkohol och narkotika, genom utsvävningar, brist på sömn och andra för organismens hälsa och normalitet nedbrytande förhållanden mer eller mindre fördärvar livsbetingelserna för dess mikroväsen. Vi skapar med detta uppträdande ett eländigt makrokosmos för våra livsbetingande mikro-

väsen i vårt eget inre. Vissa kategorier av de normala mikroväsendena kan alls inte leva i sådana fördärvade områden av sitt makrokosmos. I vissa fall inkarnerar då mikroväsen av lägre utveckling i dessa områden. Men detta hindrar inte att väsendet här i motsvarande grad är invalid och mer eller mindre visar sig som ett vrak, som ett degenererande och långsamt döende subjekt. Detta öde utgör verkningarna av att väsendet inte uppfyllt sin förpliktelse som makroväsen. I stället för att göra sin organism till ett sunt och gott universum, ett lysande och värmande livsrum, en gudomlig boning för de livsbetingande levande väsendena i sitt eget inre, har det för dessa väsen gjort sin organism till ett mörkrets universum, ett lidandenas eldorado, vars helveteslågor i form av smärta besätter organismens nervsystem, medvetande och psyke och fördärvar väsendets allmäntillstånd tills döden befriar det. Tusentals och åter tusentals människor världen över befinner sig i detta förfärliga öde, därför att de i sin egen skap av makrokosmos för sina mikroväsen inte uppfyllt kärlekslagen, utan genom vanskötsel och onaturliga njutningar fördärvat sin organism. Men fördärvade organismer kan omöjligt vara något fullkomligt makrokosmos för mikroväsen, ja, är närmast mer eller mindre ett helvete för dem. Men ett väsen som gjort sin organism till ett fördärvat makrokosmos eller helvete för dess mikroväsen kan inte vänta sig att dess kommande öde ska bli en solskensplats, en lyckans och kärlekens sfär i det makrokosmos där det självt ska uppleva livet. Det kommer här att få leva i en omgivning där det kan få liknande mörka ödesmässiga upplevelser som dem det med sin defekta organism skapade för sina livsbetingande mikroväsen. Väsendets missförhållanden och vanskötsel av sin organism skapar således inte bara sjukdomar och lidanden i den, utan är också medbestämmande i väsendets förhållande till sitt makrokosmos: naturen eller dess omgivning. Det är detta ödestillstånd vi måste beteckna som "makrokosmiskt öde". Allteftersom väsendet är ofullkomligt, skapar det alltså ett brutalt och mörkt öde genom här nämnda tre kosmos, vilket i värsta fall måste betecknas som själva helvetet eller lidandenas kulmination. [...]

Skrivet som artikel till årstidskriften Kosmos 1965.

St. 40.15 *Världsåterlösningsepok nr 4*

[...] Dessa stora karmautlösningar är varken "straff eller "hämnad" från en "vred" Gud. Det är däremot anhopade verkningar av återgäldande för människornas eget felaktiga uppträdande i flera föregående jordeliv. Det är alltså verkningar av de lidanden som människorna i fråga var för sig har vållat andra väsen i de föregående jordeliven. Dessa karmautlösningar har den verkan att de varje gång höjer väsendet till ett högre humant steg och till den åtföljande medvetandeutvidgningen. Tänk, så gudomlig livs- eller karmastrukturen således är. En människa kan göra ont mot sin nästa. Verkningarna av detta onda får hon tillbaka som öde. Och eftersom hon får det tillbaka som öde, medverkar det till att skapa den humana förmågan eller kärleksförmågan, den förmåga som gör väsendet till människan som Guds avbild. – Om väsendet gör gott mot sin nästa, får det naturligtvis också verkningarna av detta goda tillbaka som öde. Tänk, vilken rättvisa som också här uppenbaras. Väsendet kan omöjligt komma att uppleva annat ont än det som det självt har utlöst eller självt är den absolut första orsaken till. Man är således den absolut enda bestämmande över sitt ödes framträdande som ljus eller mörker. Därför måste människan lära sig att känna skillnad på gott och ont. Hur skulle hon annars kunna bli i stånd att skapa ett fullkomligt uppträdande och därmed ett fullkomligt öde för sig själv? Och denna lärdom får hon på ett fullständigt sätt endast genom sina handlingars karmaverkningar. När människorna nu i den nya världsåterlösningsepoken kommer att möta stora, mörka karmaverkningar av alla de många olyckor, krig, lidanden och all den onaturliga död som de har vållat människor och djur i tidigare jordeliv, är det ju just för att de genom självupplevelse ska kunna lära känna skillnad på gott och ont.

Men allt detta lidande skulle inte tjäna något till om det inte befordrade utvecklingen av den humana känslan. I samma grad som denna känsla utvecklas, i samma grad kan dess upphov inte nännas att skada andra människor. Men denna förmåga ger inte människan teoretisk kunskap, och utan kunskap kan hennes humana förmåga mer eller

mindre spåra ur. Den humana känslan ensam, utan logisk eller intelligensmässig kontroll, kan missbrukas och användas på ett meningslöst sätt som vi har betecknat som "naiv snällhet". Den humana förmågan har det goda med sig att den hos sitt upphov leder till ett stort intresse för frågor om gott och ont, frågor som vederbörande känner det livsviktigt att få besvarade. Det är denna inställning som gör väsendet mottagligt för världsåterlösningen. I denna 1900-talets världsåterlösning handlar det inte om en partiell del av mänskligheten, utan i stället om hela mänskligheten. Den kommer att bli mogen för eller predestinerad till att ta emot den eviga sanningen i en obeslöjad form som kosmisk vetenskap. [...]

Men man behöver inte frukta! Jorden är ett väsen som har påbörjat "den stora födelsen". Den har inte någon särskild döds karma att vänta. Den kan därför inte råka ut för någon onaturlig död. Dess organism, som ju är vårt makrokosmos, kommer inte att gå under genom något mänskligt påfund av atomexplosioner, bål och brand. Den har sina mikroväsen under kontroll. Men upplevelsen av den stora födelsen ger den en utomordentligt stark tankeaktivitet. Impulserna härifrån skapar, som vi redan har nämnt, refleximpulser som genomströmmar mänskligheten. Då dessa impulser är mycket intellektuellt betonade, vilket här vill säga mycket humant betonade, intelligensbetonade och intuitionsbetonade, är det inte så märkligt att de har inverkat på mänsklighetens aktivitet och försatt denna i ett snabbare tempo. Det som särskilt har inverkat på människorna är den intelligensbetonade delen av refleximpulserna. Helt bortsett från de många materiella tillgångar som den har satt människorna i stånd att frambringa, har den också satt människorna i stånd att skapa det enorma mångfaldigandet av sin ödeläggelse- och dråpkapacitet. Detta är människornas sista stora underutvecklade eller ofärdiga medvetandeområde. Det visar att människorna ännu, trots världsreligioner och kristendom, grundar sitt liv på den dräpande principen. Det är den sista stora barriären eller det sista stora hindret för det helt fullkomliga människorikets födelse på jorden. Eftersom jordklotet nu är i färd med att uppleva den stora födelsen, är det givet att dess organism ska föras fram till att bli i överensstämmelse med detta. Eftersom jorden är

i färd med att bli det färdiga väsendet som Guds avbild, ska den inte fortsätta att leva i en organism som endast är anpassad för ett ofullkomligt eller primitivt väsen. Därför är tiden nu kommen då människornas inställning till den dräpande principen helt måste förändras, så att den barriär kan avlägsnas som hittills har stängt mänskligheten ute från det färdiga eller fullkomliga människoriket. Men denna barriär kan endast avlägsnas genom två saker, nämligen kärlek till nästan och kosmisk eller andlig vetenskap. Kärleken till nästan kan människorna endast tillägna sig genom sina mörka karmaverkningar, och den kosmiska eller andliga vetenskapen får de från världsåterlösningen. Då det här inte finns utrymme för en närmare utredning av den kommande mörka karma som människorna i den nya världsåterlösningsepoken kommer att få uppleva, ska jag bara anmärka att den kommer i några få impulser. Det kommer att vara ett mellanrum mellan varje impuls med tillgång till utvecklande av humanitet och ljus karma. Dessa människornas mörka karmaimpulser kommer att vara av en sådan natur, att människorna helt vänds bort från den dräpande principens politik. Människorna kommer in i en situation där deras enda materiella räddning är "världens förenade stater" med en för alla existerande stater gemensam världsregering. Här måste jag hänvisa till det fjärde kapitlet i Livets Bog. Med denna fundamentala världsregering är den dräpande principen som maktfaktor helt avlägsnad från människornas uppträdande och världsordning. Den verkliga världsfredens epok har därmed börjat. [...]

LOGIK

86. KAP. Mikroindividen kan inte dirigera makroindividen. Orsaken till individens lidanden är en "inre" angelägenhet som endast individen själv kan avlägsna

Nej, den samlade jordmänskligheten är något mera än en flock förvildade och ovetande individer. Den är en självständig kropp, vilken, som redan nämnts, har sina egna lagar att följa och sina egna vägar att gå i den stora världsplanen. Den är analog med ett levande väsen, i vilket varje enskild jordmänniska är en mikroindivid. Och det hjälper inte, att en mikroindivid får idéer och meningar om att

vilja dirigera makroindividen. Den må göra sig aldrig så stark genom att organisera sig tillsammans med andra mikroindivider, dess förehavanden skall dock alltid ofelbart leda till – inte makroväsendets död eller förvandling till något sämre eller bättre – utan till mikroväsendets eller dess självskapade organisations död. Här kan man inte "fackorganisera" sig. Det är inte mikroindividerna som bestämmer tillvarons natur i makroindividen, utan i stället denna individs "ödeselement". Sin förvandling till det bättre eller sämre håller den sålunda uteslutande i sin egen hand. Som för alla andra levande väsen gäller även här: "Som man sår får man skörda".

Den eviga lagen skulle omöjligt kunna uppfyllas, om mikroindividerna vore makroindividernas herrar. Vad skulle det vara till för nytta för en makroindivid att läsa Bibeln, utforska naturen, tillägna sig vetande och utveckla sig i riktning mot ett moraliskt och fullkomligt liv, om dess mikroindivider kunde organisera sig och skapa ett tillstånd i dess kropp som kunde motarbeta alla goda föresatser, betyda olidlig smärta och utgöra ett hinder för organens normala funktion, ja kanske betyda makroväsendets död? – Och hur skulle det vara förenligt med logik, om mikroindividerna alltså ägde en oinskränkt makt över makroindividen, samtidigt som de vore helt maktlösa gentemot sitt eget inre? – Mikroindividerna är ju själva makroindivider, då de ju har en organism eller kropp som i sin tur består av ännu mindre mikroindivider, av vilka de alltså måste behärskas på samma sätt som deras egen makroindivid då skulle behärskas av dem själva.

Nu kanske någon vill påpeka, att de svåra sjukdomar och organiska lidanden, som människorna behärskas av, just beror på mikroindividernas dominerande inflytande. Men härpå vill jag svara, att alla organiska sjukdomar utan undantag helt beror på de gängse mikroindividernas *bristfälliga* inflytande. Detta vill med andra ord säga, att de inte kan fylla sin mission. De representerar alltså en ofullkomlighet. Men denna ofullkomlighet är ju återigen "frukten" av ett visst utvecklingssteg. Mikroindividerna kan naturligtvis, liksom alla andra levande väsen, indelas efter utvecklingsstadier och framträder därvid i olika kvaliteter. Mikroindivider, såväl som makroindivider, representerar alltså utvecklingssteg och kvaliteter. Då mikroindividen

skall utgöra kroppsmaterial för makroindividen, är det inte likgiltigt, hur dessa två väsens kvaliteter i varje särskilt fall kommer att inbördes passa samman. Om de är helt på linje med varandra, uppstår fulländning och harmoni i organismen. Är de däremot inte på linje med varandra, uppstår disharmoni, sjukdom och lidande i organismen.

Men vad är då orsaken till att makroindividen får mikroindivider som i kvalitet inte passar till dess natur. Ja, här kommer vi till lösningen på ett stort problem. Denna orsak är "fröet" till makroindividernas öde. Det finns en generell lag i livet, som yttrar sig i principen "tilldragning och frånstötning". Och eftersom det är denna lag som behärskar all rörelse, åstadkommer alla kretslopp i tillvaron – isens upptinande till vatten, himlakropparnas färd genom rymden – så bestämmer den också den dragningskraft som finns mellan makroindivid och mikroindivid. Och då det vidare inom samma lag gäller som allmän regel att "kaka söker maka", är det tydligt att makroindividen endast kan dra till sig mikroindivider av samma natur som den själv. Och när dessa mikroindivider skapar disharmoni i makroindividens inre, så kan detta endast bero på att makroindividen själv skapar disharmoni i den stora organism där den själv är mikroindivid. Dess mikroindividers natur blir sålunda analog med den natur som den själv representerar i förhållande till sin egen makroindivid. Och den "skördar" alltså på detta sätt vad den själv "sår". Då denna "skörd" är den enda absoluta grunden för verkligt vetande, och detta åter är nyckeln till all absolut lycka, blir förhållandet mellan makroindividen och dess mikroindivider alltid hundra procentigt nyttigt eller ändamålsenligt och därmed absolut fullkomligt, hur absurt detta förhållande än kan te sig för den oinvigde, hur mycket lidande det än kan åstadkomma och hur många sjukhus och kyrkogårdar det än kan fylla. Och den samlade mänskligheten är alltså ett väsen, vilket liksom alla andra levande väsen befinner sig i en mental och fysisk zon, där det kan få genomgå just den utveckling av sin natur, som kan ge det ett säkert vetande om vilka begär i denna natur som är naturliga och vilka som är onaturliga, så att det därigenom kan omskapas till att bli "ett med Fadern", ett med Försynen eller den eviga naturen.

När vi i vår kropp bär på sjukdom, smärta

och lidande, så är skulden härtill inte mikroindividernas, utan vår egen. Förhållandet mellan oss och mikroindividerna i vår kropp regleras helt av vårt förhållande till den stora organism, i vilken vi själva är mikroindivider.

Och hurudant är nu detta förhållande för den jordiska människans vidkommande? – Är det alltid sådant, att detta väsen verkligen kan vara berättigat att i sin organism få mikroindivider av allra högsta och bästa kvalitet? –

Om vi nu betraktar den samlade mänskligheten som en stor organism – gör då varje enskild människa allt för att gagna denna organism? – Är det inte snarare tillfredsställelsen av hennes egna privata begär, såväl de naturliga som de onaturliga, som får gå före den stora organismens krav? – Är det inte en allmän regel att "var och en är sig själv närmast"? – Och är det inte detta egoistiska motto som gör, att var och en faktiskt går sin egen väg, mentalt såväl som fysiskt, individerna själva såväl som deras organisationer? –

Hur skulle en organism kunna bli sund och harmonisk under sådana förhållanden? – Blir det inte här mer än i något annat fall tydligt, varför "att älska sin nästa som sig själv" är lagens uppfyllelse"? – Är inte en inbördes kärlek och den härav följande orubbliga sammanhållningen mellan mikroindividerna en betingelse för en fullkomlig organism? – Eller tror någon, att en organism – det må vara en mänsklighet eller en enskild människa – kan vara sund och harmonisk när dess mikroindivider bär på inbördes hat eller fiendskap, ligger i strid med varandra, undergräver och förstör varandras hälsa och välbefinnande? – [...]

LIVETS BOG, DEL 3

St. 667 *Varför jordaxeln inte plötsligt kan återgå till sitt naturliga läge. De av människorna frambragta krigen och lemlästningarna i jordorganismen utgör i jordjagets medvetande endast en själslig kris, som bildar inledningen till "den stora födelsen" och som i Bibeln är förebådad som "domedagen". Domedagens dom. Den "nya himlen och jorden"*

[...] Men då inga väsen kan påföras ett öde som de vuxit ifrån, måste sålunda jordaxelns "plötsliga" återgång som nämnt vara en omöj-

lighet. [...] Med hatets verkningar bör man här förstå inte endast allt det som hänger samman med människornas inbördes krig, förföljelser, split och osämja, utan även alla andra former av dräpande och olycksbringande företeelser, såsom naturkatastrofer, jordskalv, cykloner och orkaner och likaså de gigantiska katastrofer som en gång vållade jordaxelns nuvarande lutning. Och det är som nämnt katastrofer av detta sistnämnda slag som inte längre kan drabba jorden, då de representerar en grad av dräpande natur som ligger alltför nära hatets pol för att kunna komma till utveckling i den zon, där jordorganismens ädlaste delar eller viktigaste mikroväsen, jordmänniskorna, befinner sig. Här förekommer förvisso alltjämt krig och lemlästningsprocesser, vållade av dessa väsen själva, men dessa företeelser är i sig inte så stora, att de i förhållande till jordorganismen är katastrofala. De är tvärtom, i detta perspektiv eller i själva jordmedvetandet, att betrakta som detaljer i en ofarlig kris, en kris som alla väsen normalt måste genomgå omedelbart före upplevelsen av ”den stora födelsen”, en upplevelse som jorden, såsom beskrivs på annat ställe i ”Livets Bog”, är i färd med att inhöljas i. [...]

[...] Visserligen har den blivit förutspådd, att dess ”yttersta tider” skall bli en kulmination av olycka och lidande, då ”djävulen” skall rasa i all sin makt och dess mentala atmosfär skall vara ”gråt och tandagnisslan”; men alla dessa företeelser tillsammans är för jordklotets jagets organism och mentalitet ingenting annat än just den ovannämnda normala själsliga kris, som alltid måste uppstå i en individs mentalitet innan han helt blir tagen i besittning av ”den heliga anden” eller når ”den stora födelsen”. Denna kris har i Bibeln benämnts

”domens dag”. För jordjagets medvetande betyder alltså ”domens dag” inte skapandet av en ny lemlästning eller invaliditet i dess organism, utan i stället en mental uppgörelse med sig själv, en inre dom eller bedömning av dess väsens natur till förmån för en ny, framtida, fysiskt och mentalt förbättrad livsform. Det är denna nya mentala och fysiska livsform som i Bibeln också betecknas som en kommande ”ny himmel” respektive ”ny jord”. Genom sin kris och sin uppgörelse med sig självt blir alltså jordjaget i stånd att lära känna och erkänna sitt medvetandetillstånd såsom mindre fullkomligt. Och i kraft av denna kunskap och detta erkännande blir det i stånd att döma sig självt till skapandet av en för dess mikroväsen lyckligare, fullkomligare och därför kärleksfullare framtida tillvaro. [...]

Förslag till frågor som gruppen kan reflektera över:

1. Hur kan vi förstå samspelet mellan människors ökande medvetenhet om sitt makroväsen och jordklotets uppvaknande i sin relation till sina mikroväsens livsförhållande?
2. Vad händer i jordklotets medvetande enligt Martinus?
3. Reflektera över hur vi människor har sått ödet med miljöförorenningar pga. det sätt vi har behandlat vårt mikrokosmos och vår planet på.
4. Reflektera över hur Försynen använder t.ex. Greta och andra förebilder i denna medvetandehöjande process.
5. Vilken betydelse har klimatförändringen i vårt uppvaknande i förhållande till djurens villkor?
6. Hur kan vi bidra till ett bättre klimat?